DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

22 maja | Nr. 13. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,00, z przesyłką zwyczajną zł 1,15, poleconą zł 1,45. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

413.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 7 maja 1936 r.

o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1. W dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 8 dodaje się ustęp (2) o brzmieniu:

„Minister Skarbu przekaże również śląskiemu komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu za czas do dnia 31 marca 1936 r. wpływy z tytułu wprowadzonego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych przez położone na obszarze województwa śląskiego związki samorządu terytorjalnego i związki międzykomunalne oraz przez przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje, należące do wymienionych związków. Z wpływów tych będą udzielone zapomogi tym związkom samorządowym, które nie będą mogły utrzymać równowagi budżetowej.";

2) w art. 10 w ust. (1) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „na którego obszarze obowiązuje jedynie art. 8 ust. (2).".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1936 r. Nr. 39, poz. 293).

414.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 7 maja 1936 r.

o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Osobom fizycznym, które w okresie czasu od 1 kwietnia 1936 r. do 1 stycznia 1938 r. nabędą na własność pojazdy mechaniczne o cenie nabycia nieprzekraczającej 12.000 zł, przysługuje ulga w podatku dochodowym i specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, na zasadach, unormowanych w dekrecie niniejszym.

(2) Za pojazdy mechaniczne w rozumieniu ust. (1) uważa się wszelkie samochody, ciągniki i motocykle.

Art. 2. (1) Ulga przysługuje wyłącznie osobom, które nabyły nowe pojazdy mechaniczne u sprzedawców, trudniących się zawodowo na obszarze Rzeczypospolitej sprzedażą, montażem lub produkcją pojazdów mechanicznych.

(2) Nabywcy pojazdów mechanicznych, którym z tytułu nabycia pojazdów przysługuje ulga w podatku dochodowym na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6) oraz na podstawie przepisów dekretu niniejszego, mają prawo wyboru podstawy prawnej do zastosowania ulgi.

Art. 3. (1) Ulga, przewidziana w art. 1 ust. (1), przyznawana będzie przez potrącenie sum wydatkowanych na nabycie pojazdu mechanicznego z opodatkowanego według działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym dochodu, uzyskanego w roku, w którym należność za nabyty pojazd mechaniczny została całkowicie uiszczona, jak również z wynagrodzeń, opodatkowanych podatkiem dochodowym według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym lub podatkiem specjalnym od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych i otrzymanych w roku nabycia pojazdu mechanicznego.

(2) Jeżeli cena nabycia pojazdu mechanicznego przekracza sumę dochodu według działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym, uzyskanego w roku, w którym należność za nabyty pojazd została całkowicie uiszczona, bądź też sumę otrzymanych w roku nabycia pojazdu wynagrodzeń, podlegających podatkowi według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym lub specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, nadwyżka ceny nabycia będzie potrącona z dochodu

lub wynagrodzenia, uzyskanego w ciągu następnych dwóch lat.

Art. 4. (1) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym według działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym, powinny złożyć podanie do urzędu skarbowego, właściwego dla wymiaru państwowego podatku dochodowego, przed uprawomocnieniem się wymiaru tego podatku na rok podatkowy bezpośrednio następujący po roku, w którym należność za nabyty pojazd mechaniczny została całkowicie uiszczona.

(2) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, w specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, bądź też w obydwu tych podatkach równocześnie, powinny złożyć podanie do urzędu skarbowego, w którego okręgu mają miejsce zamieszkania w czasie wnoszenia podania o ulgę. Podanie powinno być wniesione w terminie do dnia 1 kwietnia roku następującego bezpośrednio po roku, w którym należność za nabyty pojazd mechaniczny została całkowicie uiszczona.

(3) Do podań, wymienionych w ust. (1) i (2), należy dołączyć zaświadczenie sprzedawcy, zawierające następujące dane:

1) imię i nazwisko nabywcy,
2) rodzaj, typ i numer motoru sprzedanego pojazdu,
3) datę zawarcia umowy o sprzedaż,
4) wysokość ceny sprzedażnej i datę całkowitego jej uiszczenia,
5) oświadczenie sprzedawcy, że sprzedany pojazd jest nowy,
6) zaznaczenie, iż zaświadczenie wydane zostało w celu uzyskania ulg, przewidzianych w dekrecie niniejszym.

(4) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz w specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, powinny ponadto dołączyć do podania zestawienie wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku, w którym pojazd nabyto oraz potrąconego od tych wynagrodzeń podatku dochodowego tudzież specjalnego podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych.

Art. 5. Od decyzji urzędu skarbowego w sprawie przyznania ulgi przysługuje prawo odwołania w terminie dni trzydziestu od daty doręczenia decyzji do właściwej władzy skarbowej II instancji.

Art. 6. Sprzedawca pojazdu mechanicznego, który w zaświadczeniu, wymienionem w art. 4 ust. (3), podaje świadomie nieprawdziwe dane, podlega odpowiedzialności jak za przestępstwo, przewidziane w art. 176 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134).

Art. 7. Wykonanie dekretu niniejszego poruczа się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1936 r. Nr. 39, poz. 294).

415.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 maja 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 7 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 783) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 65) między wyrazy: „Zastępca Komendanta Głównego" a „Naczelnicy Wydziałów w Komendzie Głównej" dodaje się wyrazy „Szef Sztabu", a między liczby „500" i „300" dodaje się liczbę „400".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 maja 1936 r. Nr. 38, poz. 287).

416.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej we Lwowie, w Łucku i Stanisławowie.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Właściwość terytorjalną 1 Urzędu Skarbowego w Przemyślu, 1 Urzędu Skarbowego w Łucku i 1 Urzędu Skarbowego w Stanisławowie stanowią odpowiednio obszary miast Przemyśla, Łucka i Stanisławowa; właściwość zaś terytorjalną 2 Urzędu Skarbowego w Przemyślu, 2 Urzędu Skarbowego w Łucku i 2 Urzędu Skarbowego w Stanisławowie stanowią odpowiednio powiaty przemyski, łucki i stanisławowski.

§ 2. Z właściwości 1 Urzędu Skarbowego w Stanisławowie wyłącza się czynności działu katastralnego i przekazuje się je 2 Urzędowi Skarbowemu w Stanisławowie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 maja 1936 r. Nr. 38, poz. 291).

417.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 maja 1936 r.

o obowiązku zgłoszenia i zaofiarowania do skupu należności za sprzedane zagranicę towary.

Na podstawie art. 10 i 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) zarządza się co następuje:

§ 1. Eksporterzy obowiązani są zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu bezzwłocznie po otrzymaniu bądź całkowitą należność, przypadającą im za sprzedane zagranicę towary, bądź zaliczkę otrzymaną na poczet tej należności.

§ 2. Od ustanowionego w § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250) obowiązku zaofiarowania do skupu należności, przypadającej eksporterom za sprzedane zagranicę towary, zwolnieni są eksporterzy w przypadkach wywozu towarów wymienionych w § 6 rozporządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285).

§ 3. W terminie do dnia 30 czerwca 1936 r. eksporterzy obowiązani są złożyć w Polskiem Towarzystwie Handlu Kompensacyjnego w Warszawie wykaz należności, płatnych po dniu 26 kwietnia 1936 r. za wywóz dokonany przed dniem 25 maja 1936 r. wraz ze wskazaniem kiedy i jakiemu bankowi dewizowemu należności te zostały lub zostaną zaofiarowane do skupu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1936 r. Nr. 39, poz. 296).

418.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU I HANDLU, SKARBU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 maja 1936 r.

o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnem Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 279) zarządza się co następuje:

§ 1. Eksporterzy obowiązani są zgłosić Komisji Obrotu Towarowego każdy wywóz towarów zagranicę lub do Wolnego Miasta Gdańska celem uzyskania zaświadczenia (zaświadczenie walutowe), które musi być przedstawione urzędowi celnemu lub placówce granicznej kontroli skarbowej przy wywozie towaru.

§ 2. W zgłoszeniu (zgłoszenie wywozowe) należy podać: nazwisko i imię lub firmę eksportera oraz dokładny adres, rodzaj i ilość wywożonego towaru, kraj przeznaczenia, cenę jednostkową i wartość fakturową towaru (suma należności zagranicznych za towar), umówiony z odbiorcą termin płatności oraz sposób jej dokonania (weksel, czek, przekaz i t. p.).

§ 3. Minister Przemysłu i Handlu w drodze zarządzeń ogłaszanych w „Monitorze Polskim" ustalać będzie wykaz instytucyj, do których należy składać zgłoszenia wywozowe (§ 2) i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe (§ 1) jak również wzory tych zgłoszeń i zaświadczeń oraz podawać do wiadomości wysokość opłaty manipulacyjnej przewidzianej w art. 2 ust. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 279).

§ 4. Urząd celny lub placówka granicznej kontroli skarbowej przy wywozie towaru stwierdza na zaświadczeniu walutowem dokonanie wywozu.

§ 5. Wywóz poza granicę Państwa i do wolnych obszarów celnych bez przedstawienia zaświadczenia walutowego jest zabroniony.

§ 6. Składanie zgłoszeń wywozowych oraz uzyskiwanie zaświadczeń walutowych nie jest wymagane przy wywozie następujących towarów:

1) wywożonych w ramach układów rozrachunkowych i zaopatrzonych w zaświadczenia upoważnionych do tego przez Ministra Skarbu instytucyj,

2) objętych umowami o ułatwieniach w małym ruchu granicznym,

3) przewożonych w ruchu osobowym (w rozumieniu § 22 p. 4 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego — Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820, w każdoczesnem ich brzmieniu),

4) stanowiących używane zwykle w handlu wewnętrzne jak i zewnętrzne opakowania, które są wolne od cła,

5) zwolnionych od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych na skutek zarządzenia Ministra Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 maja 1936 r. **Nr. 37, poz. 285**).

419.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) prostuje się co następuje:

W § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 193) *) zamiast wyrazów „w § 1 ust. 2" powinno być „w § 2 ust. 1".

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1936 r. Nr. 39, poz. 298).

420.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1936 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) ogłaszam następującą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi w zakresie wszystkich czynności, wymienionych w § 1 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250):

1) **Wileński Prywatny Bank Handlowy, Sp. Akc. w Wilnie,**

2) **Bank Spółek Niemieckich w Polsce, Sp. Akc. w Łodzi,**

3) **Spółdzielczy Bank Przemysłowców Łódzkich z ograniczoną odpowiedzialnością w Łodzi,**

---

*) Przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 11 kwietnia 1936 r. Nr. 9, poz. 276.

4) **Poznański Bank dla Handlu i Przemysłu, Sp. Akc. w Poznaniu (Bank für Handel und Gewerbe Poznań),**
5) **Ziemski Bank Hipoteczny, Sp. Akc. we Lwowie,**
6) **Akcyjny Bank Hipoteczny we Lwowie,**
7) **Dom Bankowy Bracia Taub w Łodzi,**
8) **Dom Bankowy Hieronim Schiff Spadkobiercy w Łodzi,**
9) **Dom Bankowy Najda, Bracia Winter i Weiss w Łodzi,**
10) **Dom Bankowy T. Bunimowicz w Wilnie,**
11) **Dom Bankowy Dr. Józef Kugiel i S-ka, Spółka Komandytowa w Gdyni,**
12) **Dom Bankowy Józef Skowronek i S-ka, Spółka Komandytowa w Warszawie.**

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 maja 1936 r. Nr. 113, poz. 201).

421.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1936 r.

ustalające listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) ogłaszam następującą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi w zakresie czynności, wymienionych w § 1 ust. (4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250):

1) **Dom Bankowy, Wincenty Wolański w Warszawie,**
2) **Dom Bankowy Wacław Klepczyński i S-ka w Warszawie,**
3) **Miejska Komunalna Kasa Oszczędności w Zbąszyniu,**
4) **Kantor wymiany Jakób Wohlman w Przemyślu,**
5) **Kantor Wymiany Zygmunt Kriss w Kołomyi,**
6) **Kantor Wymiany i Loterji J. Weksler w Częstochowie,**
7) **Dom Bankowy Zjednoczonych Bankowców Antoni Pawlikowski i S-ka w Warszawie,**
8) **Dom Bankowy Józef Münzer w Bielsku,**
9) **Kantor Wymiany Władysław Kaftal w Katowicach,**
10) **Dom Bankowy M. Morajne w Lublinie,**
11) **Dom Bankowy Józef Hirszberg w Łodzi,**
12) **Dom Bankowy D. Gellman w Tarnopolu,**
13) **Kantor Wymiany M. Wajselfisz S-cy w Radomiu,**
14) **Kantor Wymiany Juljan Langer w Warszawie,**
15) **Komunalna Kasa Oszczędności m. Gdyni w Gdyni,**
16) **Komunalna Kasa Oszczędności Powiatu Tczewskiego w Tczewie.**

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 maja 1936 r. Nr. 113, poz. 202).

422.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier.

Na podstawie § § 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481) podaje się do wiadomości, co następuje:

§ 1.

Począwszy od dnia 25 maja 1936 r. wywóz towarów pochodzących z polskiego obszaru celnego do Bułgarji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier podlegać będzie specjalnej kontroli, przewidzianej w § 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 77 z 1935 r., poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej, jak też warunkowej dotyczącej obrotów biernych: uszlachetniającego i reparacyjnego) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Buł-

garji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier oraz przy wywozie do tych państw towarów zagranicznych, poddanych uszlachetnieniu lub naprawie na polskim obszarze celnym, będą wymagane od stron świadectwa rozrachunkowe według załączonego wzoru.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane na polskim obszarze celnym przez Komisję Obrotu Towarowego.

§ 4.

Prowadzenie ewidencji świadectw rozrachunkowych wymienionych w § 2 powierza się aż do odwołania Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, któremu urzędy celne po dokonaniu odprawy towarów przesyłają odcinki kontrolne świadectw rozrachunkowych.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

WZÓR

I.

KOMISJA OBROTU TOWAROWEGO

Serja..............................

Nr..............................

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do..............................

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia.......... maja 1936 r. (Monitor Polski Nr.............. poz. ....) stwierdza się, że firma ....
....
(nazwa i dokładny adres)

wywożąca ostatecznie / warunkowo do .... dla firmy..............................
....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-..............................

1	2	3		4	5
NAZWA TOWARU	WYMIAROWA ILOŚĆ SZTUK	Waga fakturowa w kg.		Wartość w/g faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar winien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P.

PRZEWODNICZĄCY

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia.............................. Nr..............................

.............................., dnia ....
(miejscowość)

M. P. instytucji wydającej świadectwo

Podpis:

Towar wywieziony zagranicę dnia..............................

II.

Odcinek kontrolny

...., dnia.......................................

Serja.................................

Nr.....................................

Do

Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego (Zahan)

w Warszawie
ul. Moniuszki 10

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie}^{1)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do.......................

....

według zgłoszenia celnego Nr ....

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić.

III.

Odcinek dla Eksportera

...., dnia.......................................

Serja ....

Nr ....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko-.......................

Urząd Celny w ....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie}^{1)}}{\text{warunkowo}}$ w wywozie do.......................

....

według zgłoszenia celnego Nr ....

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić.

423.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 10163/3/36

w sprawie upoważnienia Dyrekcyj Ceł i Urzędu Celnego w Gdyni do zarządzania zwrotów różnicy należności celnych, powstałej wskutek dodatkowego zastosowania cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

Przy dodatkowem przyznawaniu ceł zniżonych lub zwolnień od cła na podstawie pozwoleń Ministra Skarbu, udzielanych w myśl odpowiednich postanowień umów handlowych, taryfy celnej przywozowej albo rozporządzeń, wydawanych na mocy art. 23 ust. 1 lit. a) prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), zachodzi potrzeba zarządzenia zwrotów różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie wspomnianych pozwoleń.

W związku z tem zarządza się co następuje:

1) Do wydawania zarządzeń w sprawie zwrotów różnicy należności celnych, które to zarządzenia zastrzeżone są na mocy istniejących przepisów kompetencji Ministra Skarbu, upoważniam Dyrekcje Ceł i Urząd Celny w Gdyni, jeżeli:

a) w podaniu strona prosi wyłącznie o zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie powołanego w podaniu pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła,

b) podanie o zwrot różnicy należności celnych strona złożyła w ciągu 30-tu dni od daty pisma, którem Ministerstwo Skarbu zawiadomiło ją o wydaniu pozwolenia, a przy zażaleniach wnoszonych przeciwko zastosowaniu taryfy celnej lub przepisów celnych, — w ciągu 30 dni od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancyj,

c) z zestawienia daty powołanego w pozwoleniu Ministra Skarbu podania strony z datą podjęcia przez stronę towaru do wolnego obrotu wynika, że podanie to zostało wniesione przed podjęciem towaru do wolnego obrotu,

d) towar zgłoszony był do odprawy celnej i opłacony cłem w czasie, kiedy, w myśl obowiązujących przepisów, strona mogłaby korzystać z zastosowania cła zniżonego lub zwolnienia od cła, gdyby uzyskała odpowiednie pozwolenie Ministra Skarbu,

e) stwierdzona została tożsamość towaru podjętego do wolnego obrotu i tego towaru, do którego odnosi się pozwolenie Ministra Skarbu, jak również zachowane zostały inne warunki postawione w odnośnem pozwoleniu.

2) O ile w pozwoleniu Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła została zarządzona kontrola celna, to w takich przypadkach wymieniony w p. 1 zwrot różnicy należności celnych może być zarządzony po uprzedniem przeprowadzeniu tej kontroli i stwierdzeniu, że dany towar został użyty do właściwego celu stosownie do warunków podanych w pozwoleniu, jeżeli zaś chodzi o maszyny i aparaty, że zostały one zainstalowane i uruchomione w przedsiębiorstwie wskazanem w pozwoleniu.

3) Podania stron, dotyczące wyłącznie zwrotu różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie powołanego w podaniu pozwolenia Ministra Skarbu (pkt. 1-a), Urzędy Celne, za wyjątkiem Urzędu Celnego w Gdyni, powinny kierować do właściwych Dyrekcyj Ceł.

4) Gdyby zastosowanie niniejszego zarządzenia do poszczególnych spraw nasuwało jakiekolwiek wątpliwości, Dyrekcje Ceł i Urząd Celny w Gdyni powinny sprawy te przedstawiać do decyzji Ministerstwa Skarbu.

5) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1936 r. i obowiązuje do odwołania.

Jednocześnie uchyla się zarządzenie z dnia 29 sierpnia 1935 r. L. D. IV. 20398/2/35 (Monitor Polski Nr. 202, poz. 231).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 maja 1936 r. Nr. 109, poz. 195).

424.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) i (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 418) zarządza się co następuje:

§ 1. Poza wypadkami, przewidzianemi w ust. 1—4 § 6 powołanego rozporządzenia nie należy również wymagać przedstawienia zaświadczeń walutowych:

I. **Przy odprawie wywozowej zagranicę następujących towarów:**

1) towarów, wywożonych przez mieszkańców polskiego lub sąsiedniego pasa granicznego, dla własnego użytku lub na drobny handel (np. na targi miejscowe);

2) towarów, podlegających cłu wywozowemu, wywożonych w ilościach nieprzekraczających norm wolnych od cła w myśl taryfy celnej wywozowej;

3) wydawnictw perjodycznych, wysyłanych zagranicę do poszczególnych abonentów, w ilości nie większej niż 10 egzemplarzy;

4) wydawnictw i dzieł naukowych wysyłanych zagranicę w drodze międzynarodowej wymiany przez wyższe zakłady naukowe, muzea i bibljoteki publiczne, o ile sądząc z charakteru przesyłki oraz jej nadawcy i odbiorcy przeznaczenie nie budzi wątpliwości; dotyczy to również egzemplarzy t. zw. autorskich;

5) towarów, wysyłanych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne państw obcych, urzędy konsularne państw obcych, oraz przez polskie władze i urzędy państwowe, pod adresem władz i urzędów zagranicą;

6) wzorów i prób towarów;

7) rzeczy przesiedlenia, przedmiotów, stanowiących wyprawy ślubne i przedmiotów, otrzymanych w spadku; (analogicznie do przypadków, wymienionych w art. 22 ust. II pp. 14, 15 i 16 prawa celnego);

8) towarów wywożonych w przypadkach analogicznych do przypadków wymienionych w art. 22 ust. I pp. 3, 4, 5, 7, 9; ust. II pp. 8, 11, 17, 18, 19, 20, 23 i 24;

9) towarów zagranicznych, przewożonych w tranzycie, choćby łamanym (połączonym z przechowaniem lub przeładowaniem w Polsce pod dozorem celnym);

10) towarów, pochodzących z W. M. Gdańska a przewożonych w bezpośrednim tranzycie przez obszar Rzeczypospolitej zagranicę;

11) towarów pochodzenia zagranicznego, przechowywanych w kraju pod dozorem celnym (np. w składach celnych, magazynach celnych);

12) towarów zagranicznych oclonych i wypuszczonych do wolnego obrotu, a zwracanych zagranicę za zwrotem uiszczonego cła; udzielenie jednak zezwolenia Ministerstwa Skarbu na powrotny wywóz za zwrotem uiszczonego cła (art. 73 prawa celnego i § 129 ust. 7 przepisów wykonawczych do prawa celnego) będzie uzależnione od przedstawienia zaświadczenia walutowego w tym przypadku, gdy importer ma otrzymać spowrotem uiszczoną za zwrócony towar należność;

13) wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł.

II **Przy wywozie na obszar Wolnego Miasta Gdańska następujących towarów:**

1) towarów, wywożonych przez mieszkańców pasa nadgranicznego dla własnego użytku lub na drobny handel (np. na „targi" miejscowe);

2) wydawnictw perjodycznych, wysyłanych zagranicę do poszczególnych abonentów, w ilości nie większej niż 10 egzemplarzy;

3) wydawnictw i dzieł naukowych wysyłanych zagranicę w drodze międzynarodowej wymiany przez wyższe zakłady naukowe, muzea i bibljoteki publiczne, o ile sądząc z charakteru przesyłki oraz jej nadawcy i odbiorcy przeznaczenie nie budzi wątpliwości; dotyczy to również egzemplarzy t. zw. autorskich;

4) towarów wysyłanych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne państw obcych, urzędy konsularne państw obcych oraz przez polskie władze i urzędy państwowe pod adresem władz i urzędów w W. M. Gdańska i zagranicą;

5) wzorów i prób towarów;

6) rzeczy przesiedlenia, przedmiotów, stanowiących wyprawy ślubne i przedmiotów otrzymanych w spadku, o ile spisy i charakter tych rzeczy są potwierdzone przez polskie władze administracyjne;

7) rzeczy potrzebnych przy rokowaniach, rozprawach i dochodzeniach władz publicznych, lub stanowiących przedmiot postępowania tych władz;

8) materjałów budowlanych, przyborów potrzebnych do utrzymania ruchu i wogóle do wykonywania służby na drogach wodnych, łącznikowych torach, stacjach granicznych, wywożonych przez Polskie Koleje Państwowe i Zarządy Dróg Wodnych;

9) dokumentów i aktów nawet w oprawie;

10) towarów, będących przedmiotem monopolów państwowych i wysyłanych przez Zarządy tych monopolów;

11) orderów i medali, oraz dyplomów i odznak;

12) honorowych upominków oraz nagród, uzyskanych na kongresach, konkursach, wystawach, zawodach sportowych i t. p.;

13) materjałów pędnych i smarów, znajdujących się w środkach przewozowych;

14) przedmiotów używanych (odzież, obuwie, bielizna), wysyłanych w darze;

15) przedmiotów wysyłanych w darze do własnego użytku pogorzelców, osób dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk żywiołowych;

16) przedmiotów wysyłanych w darze dla potrzeb ubogich kościołów, cerkwi i innych domów modlitwy;

17) blankietów tryptyków i książeczek z przepustkami dla ruchu środków lokomocji; plakatów i prospektów propagandowych, wydawanych w związku z kongresami naukowemi, zawodami sportowemi i t. p.;

18) biletów zagranicznych przedsiębiorstw przewozowych, wydawnictw taryfowych oraz wszelkich druków, wydawanych przez zarządy kolejowe, pocztowe, radjofoniczne i t. p.;

19) wszelkich towarów idących w postępowaniu przekazowem urzędów celnych;

20) wszelkich towarów, przeznaczonych do bezpośredniego przewozu przez publiczne

przedsięb. przewozowe przez obszar W. M. Gdańska z Polski do Polski;

21) wszelkich środków przewozowych, będących w użyciu osób wyjeżdżających do obszaru Wolnego Miasta Gdańska;

22) towarów, wywożonych do obszaru W. M. Gdańska i pokrytych świadectwami rozrachunkowemi, wskazującemi na przeznaczenie towaru do wywozu za granicę celną;

23) wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 maja 1936 r.

za Ministra Skarbu:
(—) St. Fr. Królikowski.
Dyrektor Departamentu.

425.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 15 maja 1936 r.

w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, p. 285), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustalam następujący wykaz instytucyj, do których należy składać zgłoszenia wywozowe według załączonego wzoru Nr. 1 i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe według wzoru Nr. 2:

1) **Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, ul. Moniuszki 10 oraz jego delegatury — na wszystkie towary;**
2) **Komisja Rozdzielcza dla Obrotu Produktami Spożywczemi z W. M. Gdańskiem w Toruniu — na produkty, których obrót objęty jest układem z dnia 6 sierpnia 1934 r. pomiędzy Rządem Polskim a Senatem W. M. Gdańska o obrocie produktami rolnictwa, ogrodnictwa, rybołóstwa;**
3) **Polska Konwencja Węglowa w Katowicach — na węgiel, koks i brykiety;**
4) **Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych w Katowicach — na wszystkie żelazne wyroby hutnicze;**
5) **Polski Związek Przemysłowców Metalowych w Warszawie — na wszystkie wyroby przemysłu metalowego przetwórczego;**
6) **Unja Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego w Katowicach — na wszystkie metale (oprócz żelaza) i ich przeroby hutnicze, węglopochodne oraz materjały wybuchowe;**
7) **Polski Eksport Naftowy we Lwowie — na produkty naftowe;**
8) **Związek Przemysłu Chemicznego R. P. w Warszawie — na wszystkie artykuły chemiczne;**
9) **Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Łodzi — na wełnę czesankową, przędzę czesankową oraz odpadki;**
10) **Syndykat Eksportowy Odzieży w Łodzi — na konfekcję;**
11) **Związek Przemysłu Papierniczego w Warszawie — na papier, tekturę i bibułkę papierosową;**
12) **Naczelna Dyrekcja Lasów Państwowych w Warszawie — na drewno i wyroby z drewna, eksportowane przez Administrację Lasów Państwowych;**
13) **Komitet Eksportowy Materjałów Tartych przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Warszawie — na materjały drzewne tarte, wszelkie iglaste i liściaste, fryzy, komplety skrzynkowe, piasty, dzwony, szprychy, forniery, boazerje, parkiety, wyroby stolarskie, meble gięte i stolarskie, beczki do piwa oraz inne wyroby z drzewa;**
14) **Komitet Eksportowy Papierówki przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Warszawie — na papierówkę świerkową, jodłową, sosnową i osikową w szczapach i okrąglakach oraz kopalniaki;**
15) **Komitet Eksportowy Sliprów i Podkładów przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na podkłady kolejowe, slipry liściaste i iglaste i wszelkie materjały ciosane;**
16) **Komisja Parytetowa przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na drewno okrągłe, liściaste i iglaste, drewno opałowe, klepki łupane, wiklinę, łyko z drzew i nasiona leśne;**
17) **Komitet Eksportowy Dykt przy Związku Fabrykantów Dykt i Fornierów w Warszawie — na dykty i forniery;**
18) **Polski Związek Przemysłu Ryżowego w Krakowie — na ryż łuszczony i pochodne;**
19) **Związek Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu — na zboża, przetwory zbożowe, słód, strączkowe, nasiona oleiste, nasiona koniczyny i inne nasiona;**
20) **Polski Związek Eksporterów Bekonu i Artykułów Zwierzęcych w Warszawie — na zwierzęta gospodarskie żywe i bite, mięso, wszelkie przetwory mięsne, słoninę, smalec, drób bity i jaja;**
21) **Polski Związek Eksporterów Drobiu w Warszawie — na drób żywy i dziczyznę;**
22) **Związek Zawodowych Zrzeszeń Eksporterów Jaj w Warszawie — na jaja;**
23) **Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie — na masło i sery;**

24) **Zrzeszenie Producentów Spirytusu w Warszawie — na spirytus;**

25) **Bank Cukrownictwa Sp. Akc. w Poznaniu — na cukier;**

26) **Związek Zachodnio-Polskiego Przemysłu Cukrowniczego w Poznaniu — na melasę i wysłodki buraczane;**

27) **Centralne Biuro Eksportu Przetworów Ziemniaczanych w Poznaniu — na przetwory ziemniaczane.**

§ 2.

Każdy transport związany z jednym dokumentem odprawy celnej winien być zaopatrzony w zaświadczenie walutowe, przeznaczone dla tego transportu. Transporty, za które należność nie przenosi zł 50.— są wolne od obowiązku przedstawiania zaświadczeń.

§ 3.

Za wystawianie zaświadczenia walutowego Komisja Obrotu Towarowego pobierać będzie opłatę manipulacyjną w wysokości zł 1 od transportu wagi do 15.000 kg wraz z bezpośredniem opakowaniem. O ile transport związany z jednem zaświadczeniem przekracza tę wagę, wówczas od każdych następnych rozpoczętych 15.000 kg jest pobierana opłata zł 1.

Opłata od transportu, za który należność nie przenosi zł 200, wynosić będzie zł 0,50. Opłaty przy wywozie węgla oraz drewna opałowego wynosić będą zł 0,50 od jednego wagonu, względnie od transportu wagi mniejszej.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Dr. Górecki Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 maja 1936 r. Nr. 116, poz. 209).

Wzór nr. 1.

Egzemplarz niniejszy eksporter składa w Polskiem Towarzystwie Handlu Kompensacyjnego w Warszawie ewentualnie w jego delegaturach przy Izbach Przem. Handlowych lub w organizacji gospodarczej, upoważnionej do doręczania zaświadczeń walutowych.

Serja . . . .
Nr. . . . .
Zaświadczenia walutowego . . . . . .

ZGŁOSZENIE WYWOZOWE

Do
Komisji Obrotu Towarowego
w Warszawie.

Zgodnie z § 1. Rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) zgłaszam (y) następujący wywóz:

1) Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera

2) Nazwa towaru

3) Ilość towaru (Waga, ilość sztuk i t. p.)

4) Cena jednostkowa *)

5) Wartość w/g faktury w walucie fakturowej

6) Umówiony termin płatności

7) Sposób i waluta zapłaty (Weksel, czek, przekaz i t. p.)

8) Kraj przeznaczenia

9) Uwagi . . . .

Jednocześnie oświadczam (y), że znane mi (nam) są postanowienia Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń.

. . . . **)
Pieczęć i podpis eksportera

Zaświadczenie walutowe wydane dn. . . .

*) W przypadkach różnych gatunków należy dołączyć odpis faktury.

**) Podpisuje się osoba, zobowiązana do zaofiarowania należności do skupu bankowi dewizowemu.

Zaświadczenie niniejsze eksporter składa w urzędzie celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej) wraz z jego kopją (egzemplarz III).

Wzór nr. 2.

Serja . . . .
Nr. . . . .

KOMISJA OBROTU TOWAROWEGO
W WARSZAWIE

ZAŚWIADCZENIE WALUTOWE

Na podstawie § 1. Rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) stwierdza się, że niżej wymieniona firma dopełniła obowiązku zgłoszenia następującego wywozu:

1)	Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera	
2)	Nazwa towaru	
3)	Ilość towaru (Waga, ilość sztuk i t. p.)	
4)	Wartość w/g faktury w walucie fakturowej	
5)	Umówiony termin płatności	
6)	Sposób i waluta zapłaty (Weksel, czek, przekaz i t. p.)	
7)	Kraj przeznaczenia	

Zaświadczenie niniejsze jest ważne dla urzędu celnego w ciągu 3 miesięcy od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P.

Przewodniczący
Podpis . . . .

Zaświadczenie niniejsze wydano dnia . . . .
Pieczęć instytucji doręczającej . . . .

Podpis

Do

Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego

w Warszawie, Moniuszki 10.

Urząd Celny (placówka granicznej kontroli skarbowej) w . . . . . . stwierdza, że dnia . . . . wywieziono ostatecznie / warunkowo *) wymieniony wyżej towar w ilości . . . . zagranicę, do obszaru W. M. Gdańska, do obszaru celnego *).

podpis
pieczęć

*) niepotrzebne skreślić.

426.

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 11438/3/36

w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowemi.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, wszystkich podległych tym Dyrekcjom Urzędów Celnych oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Nawiązując do rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285), zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych (Monitor Polski Nr. 116, poz. 209), oraz zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 424) zarządza się, co następuje:

A. Wywóz za granicę celną.

I. Obowiązek przedstawienia zaświadczenia walutowego.

§ 1.

1) Obowiązek przedstawienia zaświadczenia walutowego, według wzoru, ustalonego wymienionem wyżej zarządzeniem istnieje:

a) przy odprawie celnej ostatecznej wywozowej towarów, pochodzących z wolnego obrotu;

b) przy powrotnym wywozie towarów zagranicznych, uszlachetnionych w Polsce (powrotny wywóz w obrocie uszlachetniającym czynnym);

c) przy odprawie celnej warunkowej wywozowej towarów, przeznaczonych na wystawy, targi, jarmarki, konkursy i t. p.;

d) przy odprawie warunkowej w obrocie biernym uszlachetniającym i reparacyjnym.

2) Przy wywozie wymienionych towarów, dopóki zaświadczenie walutowe nie zostanie przedłożone, odprawa celna nie może być dokonana i towar nie może być wypuszczony zagranicę.

3) Przy odprawie warunkowej wywozowej towarów krajowych, jak również przy powrotnym wywozie towarów zagranicznych, odprawionych warunkowo — poza wypadkami przewidzianemi w ust. 1 lit. b, c, d — nie wymaga się przedstawienia zaświadczenia walutowego.

§ 2.

1) Zwolnienia od obowiązku przedkładania zaświadczeń walutowych — są przewidziane w powołanych na wstępie: rozporządzeniu Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych oraz w zarządzeniu Ministra Skarbu.

2) Jeżeli przy wywozie do Rzeszy Niemieckiej strona przedstawi deklarację o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym według wzoru Nr. 3 do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 18 kwietnia 1935 r. o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Monitor Polski Nr. 264, poz. 327), wówczas powinna przedstawić zaświadczenie walutowe.

II. Postępowanie z zaświadczeniami walutowemi:

§ 3.

1) Zaświadczenia walutowe wystawia Komisja Obrotu Towarowego i doręcza je stronom za pośrednictwem swych delegatów, względnie za pośrednictwem instytucyj gospodarczych, wymienionych w powołanem na wstępie zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

2) Zaświadczenie walutowe składa się z 3-ch kart, a mianowicie: z karty I, którą przesyła się, po dokonaniu wywozu towaru, do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego, z karty II, która pozostaje w Urzędzie Celnym oraz z karty III, wydawanej eksporterowi zaraz przy wystawianiu zaświadczenia. Zaświadczenia walutowe, przedkładane urzędom celnym, zawierać będą zatem tylko karty I i II.

§ 4.

Zaświadczenie walutowe jest ważne w ciągu 3-ch miesięcy od daty wydania i służy tylko do jednorazowej odprawy celnej; jest ono dokumentem, stwierdzającym, że eksporter dopełnił obowiązku zgłoszenia eksportu, zgodnie z § 1 ust. 1 powołanego na wstępie rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych i nie zwalnia strony od przedstawienia wszelkich dokumentów, wymaganych przepisami celnemi i innemi (pozwolenie wywozu, zaświadczenia Min. Przemysłu i Handlu, uprawniające do zwolnienia od cła wywozowego i t. p.).

§ 5.

Zaświadczenia walutowe powinny być przez instytucje, wydającą zaświadczenie, wypełnione według rubryk pismem czytelnem, (ręcznem lub maszynowem) i zaopatrzone w podpisy i pieczęć Komisji Obrotu Towarowego, jak również w podpisy i pieczęć instytucji, za pośrednictwem której zostały doręczone. Podpisy członków Komisji Obrotu Towarowego mogą być zastąpione pieczątką (facsimile). Na karcie II (kopja dla urzędu celnego) nie będą umieszczane pieczęcie i podpisy Komisji Obrotu Towarowego.

§ 6.

Urzędy Celne przy stosowaniu zaświadczeń walutowych, powinny przestrzegać następujących przepisów:

a) towar wywożony powinien odpowiadać nazwie towaru, wskazanej w zaświadczeniu walutowem;

b) jeżeli jest mniej towaru, niż wskazano w zaświadczeniu, nie stanowi to przeszkody do uznania zaświadczenia i to bez względu na różnicę; jeżeli natomiast zgłoszono do odprawy celnej więcej towaru, niż wymieniono w zaświadczeniu, to urząd celny może wypuścić zagranicę nadwyżki towaru nieprzekraczające przy drzewie — 10% ponad wagę, wskazaną w zaświadczeniu, przy innych zaś towarach — 5% ponad wagę, wskazaną w zaświadczeniu;

c) urząd celny nie jest obowiązany badać, czy osoby wymienione w zaświadczeniach walutowych są zgodne z osobami, wymienionemi w dokumentach przewozowych, jak również nie bada, poza nazwą i ilością towaru, prawdziwości innych danych, wskazanych w zaświadczeniach.

§ 7.

1) Na karcie I zaświadczenia urząd celny wypisuje ilość (wagę) odprawionego towaru, i poświadcza odcinek ten po wywiezieniu towaru zagranicę, poczem odcinek należy przesłać następnego dnia do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie; opłatę pocztową od przesyłek zawierających te odcinki, będzie uiszczać Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego, wobec czego na opakowaniach należy umieszczać uwagę „opłatę pocztową iuści adresat". Kartę II, po wypisaniu na niej ilości odprawionego towaru i zaopatrzeniu w datę i podpis należy dołączyć do dokumentów odprawy celnej.

2) Przy wywozie towarów do wolnego obszaru celnego w Gdyni, zaświadczenie walutowe powinno być przedstawione w chwili zgłoszenia i wywozu towaru do wolnego obszaru celnego. Na karcie I urząd celny powinien zaznaczyć, że towar wywieziono do wolnego obszaru celnego.

3) Przy wywozie towarów wymienionych w § 1 w przesyłkach pocztowych, tok postępowania jest następujący:

a) towary wolne od cła i ograniczeń wywozowych, jak również towary, niekorzystające ze zwrotów ceł, mogą być nadawane do wywozu we wszystkich urzędach pocztowych; jeżeli towary te są nadawane w urzędach pocztowo-celnych, to podlegają odprawie w tych urzędach, jeżeli zaś są nadawane w zwykłych urzędach pocztowych, to podlegają odprawie celnej w urzędach wymiany, których staraniem i środkami odbywa się otwarcie przesyłki i zapakowanie spowrotem towaru i osznurowanie;

b) zaświadczenia walutowe powinny być dołączane przy nadawaniu przesyłki;

c) urząd celny poświadcza kartę II po dokonaniu odprawy celnej, natomiast kartę I poświadcza dopiero po otrzymaniu od organów pocztowych potwierdzenia wywozu towarów zagranicę.

B. **Wywóz do obszaru W. M. Gdańska.**

§ 8.

1) Obowiązek przedstawienia zaświadczenia walutowego przy wywozie do obszaru W. M. Gdańska istnieje przy wywozie wszelkich towarów bez względu na sposób ich przewozu, z wyjątkiem zwolnień przewidzianych w § 6 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych oraz w części II zarządzenia Ministra Skarbu. Dopóki zaświadczenie walutowe nie będzie przedstawione, towar nie może być wypuszczony do obszaru Wolnego Miasta.

2) Zaświadczenia walutowe powinny być dołączone w zasadzie do dokumentów przewozowych, aby nie powodować zatrzymania towaru na granicy polsko-gdańskiej. Jeżeli przewóz jest dokonywany nie przez publiczne przedsiębiorstwo przewozowe, wówczas, obowiązek przedstawienia zaświadczenia walutowego ciąży na osobie przewożącej towar.

§ 9.

Wszystkie towary wywożone do obszaru W. M. Gdańska podlegają kontroli przez placówki granicznej kontroli skarbowej, które sprawdzają, czy tam, gdzie istnieje obowiązek przedstawienia zaświadczenia walutowego, zaświadczenie takie zostało przedstawione i czy ilość i rodzaj towaru wywożonego odpowiada ilości i rodzajowi towaru, podanych w zaświadczeniu.

Przewóz towarów przez publiczne przedsiębiorstwo przewozowe.

§ 10.

1) Publiczne przedsiębiorstwa przewozowe są obowiązane przedstawić placówce kontroli skarbowej wszystkie dokumenty przewozowe, odnoszące się do towarów wywożonych z Polski.

2) Sprawdzanie rodzaju i ilości wywożonego towaru z zaświadczeniem walutowem następuje przez porównanie danych z dokumentów przewozowych z danemi w zaświadczeniu walutowem. W razie wątpliwości, lub gdy z dokumentów przewozowych nie można ustalić rodzaju lub ilości towaru, należy przeprowadzić rewizję wewnętrzną przesyłki i w razie potrzeby sprawdzić ilość towaru przez faktyczne wyważenie.

§ 11.

1) Na dowód przeprowadzenia kontroli placówka kontroli skarbowej umieszcza na dokumentach przewozowych stempel:

„Zaświadczenie walutowe Nr. . . . . .
przedstawiono dnia . . . .
Placówka kontroli skarbowej . . . . "

2) Jeżeli przy wywozie towarów nie jest wymagane przedłożenie zaświadczenia walutowego, wówczas umieszcza się stempel:

„Wolne od zaświadczenia walutowego
dnia . . . .
Placówka kontroli skarbowej w . . . . "

Przewóz towarów przez osoby i firmy prywatne.

§ 12.

Kontrolę towarów przewożonych nie przez publiczne przedsiębiorstwo przewozowe, przeprowadza się przez faktyczne sprawdzenie ilości i rodzaju towaru.

Postępowanie z zaświadczeniami walutowemi.

§ 13.

Przepisy §§ 3—7 niniejszej instrukcji mają zastosowanie również do zaświadczeń walutowych na towary wywożone do obszaru W. M. Gdańska.

Karty II zaświadczenia walutowego, przechowują placówki kontroli skarbowej w oddzielnych teczkach. Okres przechowania ustali późniejsze zarządzenie.

C. **Przewóz z Polski do Polski.**

§ 14.

1) Wszelkie towary, przeznaczone do bezpośredniego przewozu przez publiczne przedsiębiorstwa przewozowe (kolej, poczta, lotnictwo), są wolne od zaświadczeń walutowych.

2) Dla przewozów z Polski do Polski drogą kołową i wodną przez osoby i firmy prywatne będą wydane dodatkowe przepisy, dopuszczające przewóz pod pewnemi warunkami bez zaświadczeń walutowych.

D. **Przepisy końcowe.**

§ 15.

Przepisy powołanego na wstępie rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych wchodzą w życie z dniem 25 maja 1936 r. i nie dotyczą one tych przesyłek, które zostały nadane do przewozu przed dniem 25 maja 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

427.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 maja 1936 r.

L. D. IV. 8951/2/36

w sprawie odprawy wiskozy i acetocelulozy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Umowa Handlowa Polsko-Angielska z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 380 z 1935 r.) w Liście Pierwszej ustaliła stawki celne konwencyjne dla acetocelulozy w blokach, płytach, rurach, prętach, arkuszach o grubości od 0,127 do 2,03 mm w wysokości 200 zł dla niebarwionej i 250 zł dla barwionej; Konwencja Handlowa Polsko - Francuska z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 468 z 1925 r.) w Liście A ustaliła zniżkę celną konwencyjną w wysokości 70% cła autonomicznego dla celofanu (wiskozy) w arkuszach, co wynosi 180 zł dla celofanu (wiskozy) w arkuszach niebarwionych i 202 zł 50 gr dla celofanu (wiskozy) w arkuszach barwionych.

W związku z powyższem, jak również ze względu na zakaz przywozu towarów, objętych punktem 2 pozycji 486 taryfy celnej, Ministerstwo Skarbu poleca przy odprawach celnych acetocelulozy w blokach, płytach, rurach, prętach, arkuszach o grubości od 0,127 do 2,03 mm, względnie celofanu (wiskozy) w arkuszach, dokładnie ustalać jakość towaru w celu właściwego stosowania tak stawek konwencyjnych w należytej wysokości, jak i pozwoleń przywozu, wydanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że stawki celne konwencyjne, ustalone w powołanej umowie polsko-angielskiej, mogą być stosowane do acetocelulozy tylko rozpuszczalnej w acetonie; celofan (wiskoza) w arkuszach, w odróżnieniu od acetocelulozy, w acetonie nie jest rozpuszczalny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

428.

OKÓLNIK T. 79 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 maja 1936 r.

L. D.IV. 9990/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz 1101, 1113 p. 2, 1120 p. 1, 1085 p. 1).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Lampy kwarcowe, składające się z postumentu wraz z armaturą, palnika i transformatora należy clić, jak następuje:

a) postument z armaturą według poz. 1120 p. 1 t. c., zgodnie z tekstem tej pozycji i punktu;
b) lampkę kwarcową (palnik) — według poz. 1113 p. 2 t. c. zgodnie z brzmieniem tej pozycji i punktu, jak również zgodnie z brzmieniem uwagi po poz. 1120 t. c.;
c) transformator w/g poz. 1101 p. odp. tar. celn., zgodnie z brzmieniem uwagi przy poz. 1120 t. c.

2) trzpienie wrzecionowe, jako stanowiące istotną część wrzecion, podlegają ocleniu według poz. 1085 p. 1 tar. cel.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

429.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 maja 1936 r.

L. D. IV. 11914/3/36

w sprawie zwolnienia pewnych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspetoratu Ceł w Gdańsku.

I. Ministerstwo Skarbu komunikuje, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz:

Nazwa towaru	Pozycje taryfy celnej przywoz.
a) czasopism ilustrowanych w językach obcych	— poz. 837 p. 1 lit. b
b) czasopism nieilustrostrowanych i dzienników w językach obcych	— poz. 837 p. 2 lit. b
c) czasopism ilustrowanych w języku polskim — za pozwoleniem Ministra Skarbu	— uwaga 1 do poz. 837
d) czasopism nieilustrowanych oraz dzienników, — w języku polskim, których redakcje mają stałą siedzibę poza granicami polskiego obszaru celnego . .	— uwaga 2 do poz. 837

A zatem przy przywozie powyższych towarów nie należy żądać pozwoleń na przywóz z tytułu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zakazu przywozu.

II. Niektóre urzędy celne otrzymały szereg okólników w sprawie automatycznego stosowania zniżek celnych na pewne maszyny niewyrabiane w kraju, podług załączonych do tych okólników list i katalogów, o ile te maszyny pochodzą z państw, które zawarły z Polską odnośne osobne porozumienia.

Otóż, stosując zniżkę celną dla tych maszyn, urząd celny, aż do odwołania, nie powinien wymagać wyżej wspomnianego pozwolenia przywozowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

430.

OKÓLNIK T. 80 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 maja 1936 r.

L. D. IV. 11911/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1101).

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Rdzenie ferromagnetyczne marki „Draloperm", „Sirufer", „Ferrokart" i t. p. używane w radjotechnice do budowy cewek i transformatorów wysokiej częstotliwości należy clić według punktu odpowiedniego poz. 1101 taryfy celnej, jako części cewek, transformatorów.

Rdzenie te wykonane są przez sprasowanie mieszaniny sproszkowanego żelaza z niewielką ilością specjalnej substancji wiążącej i posiadają różne kształty jak np. kształt liter H, E, I, wkrętek z gwintem, pierścieni z rowkiem do umieszczenia uzwojenia i t. p.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

431.

OKÓLNIK T. 81 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 12076/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 924 p. 2, 960 p. 1 i 1013 p. 5)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Czopki ze szkła barwnego prasowane, z wtopionym krążkiem mosiężnym, używane do wyrobu oprawek do żarówek elektrycznych, podlegają cłu według p. 2 poz. 924 taryfy celnej.

2) Niebieszczenie wyrobów osobno niewymienionych z blachy żelaznej o grubości poniżej 4 mm., osiągane przez nagrzewanie ich przy określonej temperaturze, nie uważa się za pokrycie, wobec czego wyroby tak niebieszczone należy clić według p. 1 poz. 960 taryfy celnej.

3) Szydełka, prądki clone według p. 5 poz. 1013 taryfy celnej nadchodzące w pudełeczkach tekturowych wyłożonych papierem, należy clić łącznie z wagą pudełeczek i papieru, w myśl uwagi po poz. 1014 taryfy celnej, gdyż papier ten nie stanowi w tym wypadku zamkniętego opakowania zabezpieczającego towar od uszkodzenia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

432.

OKÓLNIK T. 82 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

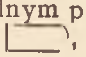
L. D. IV. 12075/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 947, 961 p. 1, 1021 p. 5 i 1161 p. 5).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Drut żelazny o specjalnym przekroju, jak na uwidocznionym rysunku, , posiadający jeden bok o kantach ostrych, a drugi bok o kantach zaokrąglonych, podlega ocleniu według p. odpowiedniego poz. 947 plus uwaga 1 do tejże poz. tar. celnej.

2) Średnicę nitów, sworzni bez gwintu, clonych według p. 1 poz. 961 tar. celnej, należy określać według średnicy nóżki tuż pod główką.

3) Specjalne dysze, stanowiące urządzenie doprowadzające strumień gazu palnego zmieszanego z powietrzem do kotła parowego, podlegają ocleniu według p. 5 poz. 1021 tar. celnej.

4) Bębenki cyfrowe wykonane ze stopów cyny, mające zastosowanie w różnych aparatach i przyrządach, jak licznikach energji elektrycznej, samochodowych licznikach opłat, licznikach obrotów i t. p., należy clić według p. 5 poz. 1161 tar. celnej narówni z bębenkami cyfrowemi do przepływomierzy.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

433.

OKÓLNIK T. 83 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 11708/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 842).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Luźne kartki do albumów z wykonanemi graficznie reprodukcjami znaczków pocztowych należy clić, w myśl artykułu 4 punkt 1 litera a rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932 r.), według pozycji 842 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

434.

OKÓLNIK T. 84 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 11291/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1056 p. 1, 1132 i 1121 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Małe obrabiarki używane przez zegarmistrzów do szlifowania czyli t. zw. rolowania drobnych osi stalowych, na których są osadzone zębatki do mechanizmów zegarkowych, podlegają ocleniu według poz. 1056 p. 1 taryfy celnej.

2) Przyrządy, stanowiące bądź to rodzaj skrzynki, bądź cylindra — zaopatrzonych w silne stalowe magnesy, przeznaczeniem których jest przyciąganie i trzymanie żelaznych obrabianych przedmiotów, t. zw. imadła lub uchwyty „Eclipse", podlegają ocleniu według poz. 1132 tar. celn. jako magnesy stalowe.

3) Przyrząd t. zw. „Demagnesiter" z wbudowanym elektromagnesem, który służy do odmagnetyzowania żelaznych przedmiotów, podlega ocleniu według poz. 1121 p. odpow. tar. celnej, jako przyrząd elektryczny, osobno niewymieniony.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

435.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV.10133/1/36

w sprawie upoważnienia urzędów celnych do niszczenia niesprzedanych z licytacji towarów szybkopsujących się.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu upoważnia urzędy celne do niszczenia z zachowaniem warunków, przewidzianych w pkt. 4 § 218 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 z 1934 r.) niesprzedanych z licytacji towarów szybko-psujących się, które ze względu na swój charakter nie nadają się dla instytucyj społecznych lub filantropijnych, albo też na cele państwowe, względnie, które nie zostały przez obdarowane instytucje podjęte.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

436.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV.12223/3/36

w sprawie wywozu zagranicę środków płatniczych przez urzędników, wyjeżdżających z polecenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Powołując się na Instrukcję Ministerstwa Skarbu z dnia 11 maja 1936 r. L. D. IV. 11800/3/36 w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki graniczne kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 412), wyjaśnia się dodatkowo, że, stosownie do decyzji Komisji Dewizowej, urzędnicy, wyjeżdżający zagranicę z polecenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych i zaopatrzeni w zezwolenie, wystawione przez wymienione Ministerstwo według załączonego wzoru, mogą wywozić zagranicę środki płatnicze, wyszczególnione w tem zezwoleniu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 12223/3/36.

Warszawa, dnia 1936 r.

Ministerstwo Spraw
Zagranicznych
Nr. . . . . .

ZEZWOLENIE

Panu . . . .
. . . .
udziela się zezwolenia na wywóz zagranicę wymienionych niżej wartości: . . . . .
. . . .
. . . .

(pieczęć Min. Spraw Zagran.)

Naczelnik Wydziału:
(podpis)

. . . .

UWAGA: Urząd Celny opatrzy niniejsze zezwolenie swoją pieczęcią i zwróci Komisji Dewizowej (Warszawa 20).

437.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 11433/3/36

w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspetoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 6647/3/36 z dnia 16 marca 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 238) Ministerstwo Skarbu zarządza:

I. Uchyla się wykazy firm księgarskich, które mogą otrzymywać bez świadectw rozrachunkowych artykuły księgarskie z poz. t. c. 836, 837, 838, 839, 842 p. 1, 2 i 3, 843 i poz. 1163 globusy, ogłoszone przy okólnikach L. D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 836); L. D. IV. 1969/3/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 96) oraz L. D. IV. 6647/3/36 z dnia 16 marca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 238), **z wyjątkiem części obejmującej firmy księgarskie w W. M. Gdańsku.** W miejsce uchylonych wykazów, wprowadza się nowy wykaz firm księgarskich, zawarty w załączniku do niniejszego okólnika.

Firmy księgarskie, wymienione w poprzednich wykazach, a nie objęte nowym wykazem, straciły prawo otrzymywania bez świadectw rozrachunkowych wyszczególnionych wyżej artykułów księgarskich.

II. Przy zwalnianiu od świadectw rozrachunkowych, stosownie do p. 2 okólnika L. D. IV. 33299/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33, poz. 761), przesyłek, których wartość nie przekracza kwoty 3 zł, należy sprawdzać wartość przesyłek, gdyż zachodzą wypadki zwalniania od świadectw przesyłek, przedstawiających dużo większą wartość.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 11433/3/36.

W Y K A Z

firm księgarskich, które mogą otrzymywać niektóre artykuły księgarskie z Rzeszy Niemieckiej bez świadectw rozrachunkowych.

Bielsko	Bracia Hohn, Wzgórze 1,
	Alojzy Springer, Biuro Dzienników, ul. 3-go Maja 7,
	Polskie Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch",
Bydgoszcz	N. Gieryn, Księgarnia Bydgoska, Pl. Teatralny 3,
	E. Globig, Nachf. Inh. Eddy Popitz, ul. Długa 75,
	E. Hecht Nachf. Inh. Curt Deuserm, ul. Gdańska 27,
	Johnes Buchhandlung, pl. Wolności 1 — ul. Gdańska,
	Oswald Wernicke, Dworcowa 7,
	Polskie Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch",
Chojnice	Max Bennewitz,
Chorzów	Grzesiewski, ul. Gimnazjalna 5,
	J. Mathea, ul. 3-go Maja 11,
	Paul Gartner, ul. Wolności 7,
	Bruno Glatzel, ul. Wolności 43,
	Księgarnia Polska M. Skowronkowa, ul. Wolności 16,
Częstochowa	F. Rolnicki
	W. Nagłowski i S-ka, ul. Najśw. Panny Marji 33,
Gdynia	M. Niemiarkiewicz, Skwer Kościuszki
Gniezno	J. Weiss, ul. Chrobrego 38,
Grudziądz	Arnold Kriedte, ul. Mickiewicza 10,
	E. Rutkowska, ul. Sienkiewicza 7,
Inowrocław	Stefan Knast,
Katowice	E. Górski, ul. Młyńska 4,
	Księgarnia Katolicka, ul. św. Jana 14,
	Tadeusz Mikulski,
	Kattowitzer Buchdruckerei und Verlag S. A. ul. 3-go Maja 12,
	A. Krauss, ul. Młyńska 2,
	Kronen Buchhandlung, ul. Piłsudskiego 3,
	Firma „Haga",
	Z. Komand Księgarnia, ul. Kościuszki 1,
	K. Schaefer, Księgarnia, ul. Br. Pierackiego 12,
	Polskie Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch",
	Der Oberschlesische Wanderer w Gliwicach, filja w Katowicach,
Kraków	Gebethner i Wolff, Rynek,
	D. E. Friedlein, Rynek 17,
	S. A. Krzyżanowski, linja A-B,
	Księgarnia Tow. Księgarni Kolejowych „Ruch",
Leszno	O. Eiserman,
Lublin	Księgarnia św. Wojciecha, ul. Krakowskie Przedm. 43,
Lubliniec	St. Liberski,
Lwów	Gubrynowicz i Syn, właść. A.

	Krawczyński, pl. Katedralny 9,
	Księgarnia Pedagogiczna H. Łopieński i R. Spineter, ul. Batorego 26,
	Księgarnia Polska B. Połonieckiego, ul. Akademicka 2,
	Księgarnia Techniczna M. Götta następcy, Kopernika 26,
	G. Seyfarth, Skład nut, Akademicka 6,
	„Dom" Spółka Wydawnicza, ul. Zielona 11,
	Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch", ul. Romanowicza 11,
	Księgarnia Lwowska, Akademicka 10,
	Księgarnia „Książka" właść. Aleksander Mazzucato, ul. Czarneckiego 12, (dawniej Księgarnia „Książnica Atlas" Czarneckiego 12),
	Księgarnia Towarzystwa Naukowego im. Szewczenki, Rynek 10,
	Księgarnia Literacka, Batorego 24,
Łódź	Gebethner i Wolff, Piotrkowska 105,
	Księgarnia „Czytaj", ul. Narutowicza 2-a,
	G. E. Ruppert, ul. Główna 21,
	S. Seipelt, ul. Piotrkowska 47,
	„Libertas" Verlagsgesellschaft ul. Piotrkowska 78,
	Waldemar Glück, Księgarnia, ul. Piotrkowska 107 (dawn. Księg. R. Erdmann),
Łuck Woł.	Firma Atlas, Buchhandlung, ul. Sienkiewicza 42,
Nowy Tomyśl	Richard Seeliger,
Pabjanice	E. Keil.
Pelplin woj. Pom.	Drukarnia i Księgarnia,
Poznań	A. Cybulski, ul. św. Marcina 9/10 (nuty),
	J. Dippel, pl. Wolności 11 (nuty),
	Gebethner i Wolff, ul. Ratajczaka 36,
	Górski i Tetzlaw, pl. Wolności 7,
	J. Leitgeber, Al. Marcinkowskiego 18,
	Polskie Tow. Księg. Kolejowych „Ruch",
	Druk. i Księgarnia św. Wojciecha, Al. Marcinkowskiego 22,
	Evgl. Vereinsbuchhandlung, ul. Wjazdowa 8,
	E. Rehfeld'sche Buchhandlung, ul. Kantaka 5,
	F-ma „Kosmos", ul. Zwierzyniecka 6,
	Günther Roettger, ul. Kantaka,
Przemyśl	Pol. Tow. Księg. Kol. „Ruch"
Rawicz	Kurt Stephan, Rynek 11,
Sosnowiec	Pol. Tow. Księg. Kol. „Ruch",
Tarnowskie Góry	Alfred Adolph, ul. Krakowska 7,
Tczew	Else Zentgraf,
Toruń	W. Wojciechowski,
	B. Westphal, ul. Szeroka 10—12,
Warszawa	M. Arct, Nowy Świat 35,
	Instytut Wyd. „Bibljoteka Polska", Nowy Świat 23/25,
	G. Dorn, ul. Zielna 51,
	L. Idzikowski, ul. Marszałkowska 119 (nuty),
	Gebethner i Wolff, Krak. Przedm. 15,
	Gebethner i Wolff, Komis — hurt, Zgoda 12,
	Główna Księgarnia Wojskowa, Nowy Świat 69,
	F. Grąbczewski, Krak. Przedmieście 1 (nuty),
	W. Michalak i S-ka dawniej Książnica Atlas, Nowy Świat 59,
	Nasza Księgarnia S. A., Świętokrzyska 18,
	Księgarnia Naukowa S. Orenstein, Marszałkowska 132,
	Księgarnia Techniczna, Czackiego 3,
	Księgarnia św. Wojciecha, Al. Jerozolimskie 39,
	W. Mietke, Wspólna 10,
	Księgarnia Rolnicza, Tow.Ośw. Rolniczej, Mazowiecka 10,
	Pol. Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch", Al. Jerozolimskie 63,
	Składnica Księgarska J. Nowicki, Krak. Przedm. 17, oddział, „Centrala Czasopism Zagranicznych" (nuty),
	Towarzystwo Wydawnicze, ul. Mazowiecka 12 (J. Mortkowicz),
	Trzaska, Evert i Michalski, Hotel Europejski,
	Verbum, Sp. z o. o., ul. Moniuszki 8,
	Sroczyński i S-ka, ul. Marszałkowska 91,
	Prabucki i Płocha, Miodowa 1,
	I. Altschuler, Skład nut, ul. Nowogrodzka 17,
	I. Altschuler, Skład nut, ul. Długa 45,

	Wacław Pawłowski, Księgarnia, ul. św. Barbary 1,
	Samopomoc Inwalidzka Sp. z o. o., ul. Sienkiewicza 2,
Więcbork	Ewangelicki Djakonat Społecznościowy w Polsce,
Wąbrzeżno woj. Pom.	R. Wojtecki, Księgarnia,
Wilno	Księgarnia św. Wojciecha, ul. Dominikańska 4,
	Gebethner i Wolff, Mickiewicza 6,
	J. Girszowski, Wileńska 38,
	J. Zawadzki, Zamkowa 22,
	K. Rutski, Wileńska 38,
	Pol. Tow. Księgarń Kolejowych „Ruch",
Włocławek	Księgarnia Powszechna i Drukarnia Djecezjalna, Brzeska 4,
Wolsztyn	E. J. Scholz Wwe Inh. P. Scholz,
Zakopane	Gebethner i Wolff, Krupówki,
Zamość	L. Kąpicki, Księgarnia, ul. Akademicka 1.

438.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 12215/3/36

w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 13, poz. 422), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

§ 1. Świadectwa rozrachunkowe są wymagane:

1) przy odprawie celnej wywozowej ostatecznej oraz przy odprawie warunkowej w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym towarów pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Bułgarji, Jugosławji, Rumunji, Turcji i Węgier;

2) przy powrotnym wywozie do tych państw towarów zagranicznych, poddanych uszlachetnieniu lub naprawie na polskim obszarze celnym (powrotny wywóz w obrotach czynnych: uszlachetniającym i reparacyjnym).

§ 2. Jeżeli strona przy wywozie towarów, do wymienionych państw, nie przedstawi świadectwa rozrachunkowego, to towar może być odprawiony do wywozu na podstawie zaświadczenia walutowego.

§ 3. 1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych, w myśl § 56 ust. 8 przepisów wykonawczych do prawa celnego w wywozie:

a) towarów, objętych umowami o ułatwieniach w małym ruchu granicznym;

b) towarów, przewożonych w ruchu podróżnych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

c) towarów stanowiących używane zwykle w handlu opakowanie, które są wolne od cła;

d) towarów, wywożonych w przypadkach analogicznych do przypadków, przewidzianych w art. 22 ust. I pp. 1—6, 8—11; ust. II — pp. 1—10, 13—20, 22—25 prawa celnego.

2) Ponadto nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych w tych przypadkach, w których stosownie do części I zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 13, poz. 424), nie wymaga się przedstawienia zaświadczeń walutowych.

§ 4. Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane przez Komisję Obrotu Towarowego i doręczane zainteresowanym eksporterom za pośrednictwem izb przemysłowo - handlowych oraz instytucyj gospodarczych.

§ 5. 1) Przy stosowaniu świadectw rozrachunkowych mają analogiczne zastosowanie przepisy: § 3 ust. 2, § 7—10, § 13—14, § 15 ust. 1 okólnika L. D. IV. 32501/3/35 z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32, poz. 721); pp. VI i VII okólnika L. D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 36, poz. 836); pp. VI—VIII okólnika L. D. IV. 6647/3/36 z dnia 16 marca 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 7, poz. 238).

2) Opłatę pocztową od przesyłek, zawierających odcinki II świadectwa rozrachunkowego uiszczać będzie Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, wobec czego przesyłki te należy zaopatrywać w uwagę „Opłatę pocztową uiści adresat".

§ 6. Przepisy powołanego na wstępie obwieszczenia mają zastosowanie do przesyłek

zgłaszanych do odprawy celnej począwszy od dnia 25 maja 1936 r., przyczem nie dotyczą one tych przesyłek, które zostały nadane do przewozu przed dniem 25 maja 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

439.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. IV. 12304/3/36

w sprawie wykonywania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą w związku z ruchem pocztowym.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz do podległych tym Dyrekcjom Urzędów Celnych, w których siedzibie znajdują się Urzędy Pocztowo-Celne oraz Pocztowe Urzędy Wymiany, jak też do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250) zawierają przepisy o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi. Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dnia 11 maja 1936 r. L. D. IV. 11800/3/36, ogłoszona w Nr. 12 Dz. Urzęd. pod poz. 412, szczegółowo określa postępowanie urzędów celnych, dotyczące wykonania tych przepisów.

Za względu na odrębności ruchu pocztowego z zagranicą i obszarem W. M. Gdańska, Ministerstwo Skarbu w związku z wykonaniem omawianych przepisów w odniesieniu do tego ruchu, — w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów, wyjaśnia co następuje:

I. W odniesieniu do przywozu z zagranicy.

1) Przy rewizji celnej zagranicznych przesyłek pocztowych, — zarówno paczek jak i przesyłek listowych, — dokonywanej w urzędach pocztowo-celnych na ogólnej zasadzie, funkcjonarjusze celni obowiązani są zwracać pilną uwagę na to, czy wśród przedmiotów znajdujących się w przesyłkach nie są zapakowane papiery wartościowe, złoto lub inne walory, objęte ograniczeniami dewizowemi.

2) Gdyby w przesyłce zostały ujawnione papiery wartościowe, złoto lub inne walory objęte ograniczeniami dewizowemi, niewymienione w dokumentach przewozowych i deklaracjach celnych a zapakowane w sposób, wskazujący na zamiar nadawcy ukrycia ich od rewizji, funkcjonarjusze celni sporządzają protokół karny w 2 egzemplarzach, podając w nim wszystkie okoliczności, towarzyszące wykryciu przestępstwa, który to protokół podpisują również uczestniczący w rewizji funkcjonarjusze pocztowi; jeden egzemplarz protokółu wraz z doniesieniem przesyła się w ciągu 24 godzin do prokuratora właściwego sądu okręgowego, papiery zaś wartościowe, złoto lub inne walory, stanowiące przedmiot przestępstwa, zatrzymuje się jako depozyt rzeczowy, złożony do dyspozycji władz sądowych.

3) Przy braku znamion chęci ukrycia papierów wartościowych, walorów względnie złota (pkt. 2), z przesyłką postępuje się tak, jak i z każdą inną przesyłką, zawierającą towary podlegające ograniczeniom przywozowym, to znaczy żąda się od odbiorcy za pośrednictwem urzędu pocztowo-celnego dostarczenia zezwolenia Komisji Dewizowej.

II. W odniesieniu do wywozu zagranicę.

1) Do przeprowadzania kontroli dewizowej listów poleconych oraz listów i paczek wartościowych zgłaszanych do wywozu przez nadawców w stanie otwartym, powołani są przyjmujący przesyłki urzędnicy pocztowi, a to w myśl punktu 1 zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 12, poz. 411). Nie wyklucza to jednak kontroli celnej paczek wartościowych, nadawanych do wywozu w urzędach pocztowo-celnych.

2) Przy nadawaniu przez strony do wywozu w urzędach pocztowo-celnych paczek zwykłych oddziały celne poddają je odprawie wywozowej na ogólnej zasadzie, pilnując jednak, by wśród innych przedmiotów nie były wysyłane środki płatnicze, złoto lub inne walory, objęte ograniczeniami dewizowemi, i w razie ich ujawnienia stosują postanowienia działu XI Instrukcji Minist. Skarbu z dnia 11 maja 1936 r.

3) Ze względu na to, że paczki zwykłe niepodlegające należnościom celnym i ograniczeniom wywozowym mogą być nadawane do wywozu w urzędach pocztowych poza urzędami pocztowo-celnemi, urzędy celne znajdujące się w siedzibie pocztowych urzędów wymiany winny wzmocnić kontrolę nad temi przesyłkami, rewidując je wyrywkowo i w każdym razie rewidując te z nich, które wzbudzają najmniejsze nawet podejrzenie, iż zawierają objęte ograniczeniami środki płatnicze, inne walory lub złoto.

4) Paczki wartościowe, nadawane do wywozu poza siedzibą urzędów pocztowo-celnych a zaopatrzone na stronie adresowej w adnotację nadawczego urzędu pocztowego „kontrola dewizowa przeprowadzona" (podpis urzędnika i odcisk datownika), mogą być poddawane kontroli **pod względem celnym** przez urzędy celne, znajdujące się w siedzibie pocztowych urzędów wymiany.

III. **W odniesieniu do ruchu pocztowego Polsko - Gdańskiego.**

1) Paczki pocztowe, wywożone zagranicę przez polską pocztę via Tczew i Gdańsk 3 a poddawane kontroli celnej w Tczewie, podlegają równoczesnemu badaniu przez Urząd Celny w Tczewie pod względem dewizowym. W tym wypadku urząd celny kieruje się wymienionemi na wstępie przepisami oraz wskazówkami zawartemi w dziale II niniejszego okólnika.

2) Wykonywanie kontroli dewizowej w ruchu pocztowym Polsko - Gdańskim i to zarówno w obrocie z urzędami pocztowemi gdańskiemi jak i w obrocie z polską pocztą w Gdańsku należy do obowiązku kontroli skarbowej w Tczewie, sprawującej kontrolę akcyzowo-monopolową.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

440.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 maja 1936 r.

L. D. IV. 11286/2/36

w sprawie częściowej zmiany okólnika z dnia 3 listopada 1933 r. L. D. IV. 28731/2/33.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W wykazie zniżek konwencyjnych przesłanym przy okólniku z dnia 3 listopada 1933 r. L. D. IV. 28731/2/33 r. prostuje się brzmienie poz. 1145 z p. 1 w ten sposób, że po słowach „ramy do samochodów" dodaje się wyrazy „połączone, ich części".

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Kurnatowski.

441.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 maja 1936 r.

L. D. IV. 10747/3/36

w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na obuwie gumowe.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 16 lutego 1935 roku L. D. IV. 2549/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 97) o ewidencyjnych zaświadczeniach eksportowych na odzież oraz gotowe wyroby włókiennicze, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy celne, na wniosek eksporterów, potwierdzały na przedstawianych przez nich ewidencyjnych zaświadczeniach według wzoru dołączonego do wymienionego na wstępie okólnika, — również występ zagranicę obuwia z gumy (poz. 733 przyw. taryfy celnej).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) Kurnatowski.

442.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 maja 1936 r.

L. D. V.31895/4/35

w sprawie ulg w podatku przemysłowym przy sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zwalnia, poczynając od dnia 1 stycznia 1936 r. właścicieli przedsiębiorstw, zaliczonych w myśl cz. II lit. C rozdz. XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy do świadectw przemysłowych kategorji VIII-ej od obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na sprzedaż własnych wyrobów na rynkach w dnie targowe i jarmarczne oraz odpustach (targach odpustowych) z tem, że obroty osiągnięte ze sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach, podlegać będą wymiarowi podatku przemysłowego od obrotu łącznie z obrotami przedsiębiorstwa przemysłowego. Natomiast w przypadku nieopłacania przez przedsiębiorstwo przemysłowe podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 8 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym zwolnieniu od opodatkowania podlegać będą również i obroty, osiągnięte ze sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

Powyższą ulgę udziela się zurzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) tym właścicielom omawianych przedsiębiorstw, którzy sprzedają własne wyroby osobiście na rynkach w dnie targowe i jarmarczne oraz odpustach (targach odpustowych) w miejscowościach znajdujących się w obrębie tego samego powiatu, co przedsiębiorstwo przemysłowe.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy stosowaniu ulg przewidzianych w okólniku z dnia 6 marca 1935 r. L. D. V. 3403/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8, poz. 164), które mają zastosowanie do 31 grudnia 1935 roku, należy przestrzegać zasad podanych w ust. pierwszym (co do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu) oraz w ust. drugim niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

443.
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. V. 22127/2/36

w sprawie świadczeń w naturze, podlegających specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W dniu 29 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 255) ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1936 r. o świadczeniach w naturze, podlegających specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

W związku z powyższem rozporządzeniem wyjaśnia się, że:

a) przez pomieszczenia, przeznaczone do zbiorowego (koszarowego) zamieszkiwania (§ 1 pkt. 1 rozporządzenia), należy rozumieć także zbiorowe pomieszczenia, dostarczane personelowi urzędów zagranicznych na terenie Z. S. R. R.;

b) specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń nie podlegają mieszkania (ekwiwalent pieniężny) dostarczane przez gminy nauczycielom publicznych szkół powszechnych na podstawie art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 143) oraz grunty szkolne, dostarczane tym nauczycielom, jak również mieszkania, dostarczane nauczycielom publicznych ludowych szkół rolniczych przez właścicieli tych szkół na podstawie art. 6 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 398).

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

444.
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 maja 1936 r.

L. D. V. 36814/4/36

w sprawie standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wślad okólnika z dnia 13 lutego 1936 r. L. D. V. 35440/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 5, poz. 165) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zatwierdzoną przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu tabelę ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich, obowiązujących na wszystkich giełdach zbożowo - towarowych od dnia 1 marca 1936 r.

Ogólnokrajowe standarty, podane do wiadomości okólnikiem z dnia 26 września 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 27, poz. 611) tracą moc obowiązującą z dniem 29 lutego 1936 r.

Tabela

ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich obowiązujących na wszystkich giełdach zbożowo-towarowych od dnia 1 marca 1936 r.

A. Standarty mąki pszennej:

gat. I wyciągowa 0-20%
„ I-A 0-45%
„ I-B 0-55%
„ I-C 0-60%
„ I-D 0-65%
„ II-A 20-55%
„ II-B 20-65%
„ II-C 45-55%
„ II-D 45-65%
„ II-E 55-60%
„ II-F 55-65%
„ II-G 60-65%
„ III-A 65-70%
„ III-B 70-75%
pastewna
razowa — 0-95%

odchylenie (marża) w granicach 5% jest dopuszczalne.

B. Standarty mąki żytniej:

„wyciągowa"	0-30%
gat. I	0-50%
„ I	0-65%
„ II	50-65%
razowa	0-95%
pośrednia ponad	65%

odchylenie (marża) w granicach 5% jest dopuszczalne.

C. Standarty otrąb pszennych i żytnich.

„pszenne, grube, przemiału standartowego"
„średnie przemiału standartowego"
„pszenne miałkie, przemiału standartowego"
„żytnie przemiału standartowego".

Nazwy standartów mogą być w kartach umowy podawane w skróceniu, naprz. **mąka pszenna** — Stand. gat. I-A lub Stand. gat. II-C; **otręby pszenne** — grube przem. Stand. lub średnie przem. Stand; otręby żytnie — przem. Stand.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

445.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 maja 1936 r.

L. D. VI. 4982/4/36

w sprawie kredytów na nagrody za wykrycie przestępstw akcyzowo-monopolowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 23 marca 1935 r. L. D. VI. 2906/4/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 192), Ministerstwo Skarbu zmienia termin przedkładania wniosków o otwarcie kredytu w dziale 5 § 13 poz. 2 na nagrody za wykrycie przekroczeń przepisów o podatkach pośrednich i monopolach z 12-go na dzień 8-my każdego miesiąca.

Kierownik Departamentu:
(—) Zubrzycki.

446.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 maja 1936 r.

L. D. VI. 712/1/36

w sprawie skażania soli przemysłowej w przedsiębiorstwach odbiorców.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Wobec tego, że skażanie soli przemysłowej w salinach węglem drzewnym, naftaliną i pirydyną jest niepożądane, Ministerstwo Skarbu poleca w wypadkach stosowania powyższych środków skażania, udzielać, stosownie do postanowień § 15 pkt. c) rozporządzenia Ministra Skarbu o obrocie solą z dn. 17.XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 795) zezwoleń na nabycie soli w stanie nieskażonym z warunkiem następnego skażenia jej w przedsiębiorstwie odbiorcy.

Tej samej zasady należy przestrzegać przy udzielaniu zezwoleń na pobór soli przemysłowej skażonej produktami odpadkowemi (ługami pofabrykacyjnemi i t. p.), stanowiącemi produkt własny danego przedsiębiorstwa.

Ze względu na złożony przeważnie skład chemiczny tych produktów, skażanie niemi powinno się odbywać w obecności urzędnika z fachowem wykształceniem chemicznem, po uprzedniem stwierdzeniu w drodze analizy, czy środek odpowiada składem — przynajmniej co do jednego ze składników o charakterze wskaźnikowym — warunkom zezwolenia.

O ile poza skażeniem naftą, sodą lub kolkotarem sól ma być dodatkowo skażona jednym z wyżej wymienionych środków, dodatkowe skażenie winno być dokonane w przedsiębiorstwie odbiorcy.

Poza wspomnianemi wypadkami oraz wypadkiem skażania soli posoką z jelit — skażanie będzie odbywać się z reguły w zakładach Polskiego Monopolu Solnego.

Kierownik Departamentu:
(—) K. Zubrzycki.

447.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 maja 1936 r.

L. D. VI. 1066/4/36

w sprawie sprawozdań o niedokładnościach w działaniu przyrządów kontrolno-mierniczych Siemensa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Z nadsyłanych Ministerstwu Skarbu sprawozdań o niedokładnościach w działaniu przyrządów kontrolno-mierniczych systemu Siemensa (wzór Nr. 2 do okólnika z dnia 7 listopada 1927 r. L. D. VI. 21897/2/27) wynika, że urzędnicy skarbowi popełniają przy otwieraniu przyrządów pewne niedokładności w postępowaniu i niewłaściwie opisują swoje spostrzeżenia przy badaniu stanu przyrządu, co utrudnia zorjentowanie się, czy przyrząd nadaje się w dalszym ciągu do ruchu, czy też powinien być poddany naprawie. Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) sprawdzenie obrotów koła alkoholowego po otwarciu przyrządu należy dokonać po uprzedniem wytarowaniu w kreskę przy ciężarkach 100 i 80;

2) w wynikach sprawdzenia przyrządu na podstawie odpędu nie należy podawać objętości spirytusu zredukowanych do 15°, a tylko faktycznie stwierdzone;

3) sprawozdania należy również przesyłać podczas letnich przerw w ruchu, o ile przyrządy były otwierane celem naprawy;

4) sprawozdania należy przesyłać Izbom Skarbowym, które po przejrzeniu i wydaniu ewentualnych zarządzeń prześlą je Ministerstwu w terminie do dnia 15-go miesiąca sprawozdawczego.

Równocześnie zwraca się uwagę, że urzędnicy skarbowi przy sprawdzaniu przyrządów na podstawie odpędu przyjmują jako dopuszczalną różnicę objętości spirytusu między wskazaniem przyrządu i odbieralnikiem + 0,25%. Wyjaśnia się, że w myśl okólnika z dnia 7 listopada 1927 r. L. D. VI. 21897/2/27 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 33—34, poz. 358) dopuszczalną jest różnica objętości ± 0,25% przy sprawdzaniu wskazań przyrządu za pewien okres, z uwagi na możliwe błędy przy wypośrodkowaniu przeciętnej ciepłoty odpędów. Przy jednorazowym odpędzie, o ile odbieralnik został dokładnie odmierzony, może powstać nieznaczna tylko różnica objętości, spowodowana nieuniknionemi błędami pomiaru. W przypadku więc stwierdzenia przy badaniu przyrządu na podstawie odpędu, różnicy objętości ponad ± 0,1% do ± 0,25% poleca się omawiać w sprawozdaniach, czy ta różnica jest usprawiedliwiona miejscowemi warunkami (odległość filtru od przyrządu, szybkość odpędu, wpływ temperatury lokalu, znaczna różnica temperatur w stągwi filtra i przy licznikach przyrządu, niedokładność objętości bębna zbliżona do normy dozwolonej).

Z powyższych sprawozdań również wynika, że urzędnicy skarbowi nie zwracają należytej uwagi na temperaturę lokalu podczas tarowania przyrządu przed zamknięciem. Wytarowanie przyrządu w temperaturze znacznie wyższej lub niższej od temperatury w jakiej pracuje przyrząd w danej gorzelni powoduje szybkie roztarowanie i konieczność ponownego otwarcia celem poprawienia tarowania. Wyjaśnia się, że tarowanie przyrządu powinno odbywać się w przybliżeniu w takiej temperaturze, jaka bywa najczęściej stwierdzana w danym okresie czasu na termometrze przy licznikach przyrządu, co można ustalić podług zapisów w książce przyrządu; w przypadku gdy temperatura w czasie tarowania jest niższa od tej temperatury należy żądać ogrzania lokalu, a gdy jest wyższa należy lokal ochłodzić.

Termometr wskazujący temperaturę lokalu powinien być zawieszony w pobliżu przyrządu kontrolnego.

Kierownik Departamentu:
(—) Zubrzycki.

448.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ
(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 336).

OKÓLNIK Nr. 1
z dnia 27 kwietnia 1936 r.

w sprawie zgłaszania zestawień o stanie posiadanych pieniędzy zagranicznych oraz należności i zobowiązań zagranicznych.

Do
Banków Dewizowych.

Na podstawie art. 5 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej i § 1 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą, Bank Polski wzywa wszystkie banki dewizowe do zgłoszenia pod adresem Dyrekcji Banku Polskiego w Warszawie (Wydział Zagraniczny) stanu posiadanych pieniędzy zagranicznych oraz należności i zobowiązań zagranicznych.

Zestawienia, zgłoszone przez centrale banków, winny obejmować również dane z ich oddziałów.

Zestawienia mają być sporządzone w złotych według następującego wzoru:

A. **Należności zagraniczne:**

1) należności na rachunkach zagranicznych nostro z wyszczególnieniem krajów i sum w walucie zagranicznej;

2) stan pieniędzy zagranicznych;

3) portfel weksli płatnych zagranicą, akceptowanych przez firmy zagraniczne;

4) wszelkie inne należności zagraniczne.

B. **Zobowiązania wobec zagranicy w walucie zagranicznej:**

1) wykorzystane kredyty zagraniczne z podziałem według kraju wierzyciela oraz terminów płatności;

2) gwarancje, udzielone instytucjom zagranicznym również z podziałem według walut, kraju osoby, której udzielono gwarancji, oraz terminem płatności;

3) wszystkie inne zobowiązania zagraniczne.

C. **Stan rachunków zagranicznych loro** w złotych z wyszczególnieniem pozostałości wszystkich rachunków banków zagranicznych oraz tych wierzycieli niebankowych, których pozostałości na rachunkach przekraczają sumę zł 5.000.

Zgłoszenie przez banki dewizowe należności i zobowiązań zagranicznych ma charakter rejestracyjny i nie przesądza, jaką część posiadanych zapasów będą mogły banki zatrzymać na własne środki obrotowe.

Powyższe zestawienia, podług stanu z dnia 27 kwietnia, należy złożyć do dnia 30 kwietnia, następnie zaś, podług stanu z końca każdego miesiąca — do dnia 5-go następnego miesiąca,

ponadto w tymże terminie banki dewizowe będą składały sprawozdania, sporządzone w złotych, o dokonanych w ciągu miesiąca obrotach walutowych oraz o obrotach na rachunkach zagranicznych lorowych, zawierające następujące dane:

A. **Skup pieniędzy zagranicznych i dewiz:**

1) od Banku Polskiego;
2) „ innych banków dewizowych;
3) „ eksporterów;
4) „ innych klientów krajowych;
5) „ banków zagranicznych (sprzedaż złotych zagranicę).

B. **Sprzedaż pieniędzy zagranicznych i dewiz:**

1) Bankowi Polskiemu;
2) innym bankom dewizowym;
3) klientom na zasadzie indywidualnych zezwoleń Komisji Dewizowej;
4) klientom w rozmiarach i na cele, wymienione w generalnych zezwoleniach Komisji Dewizowej;
5) bankom zagranicznym.

Do pozycyj skup dewiz od Banków Dewizowych i zagranicznych oraz sprzedaż dewiz tym bankom, należy podawać na oddzielnych wykazach szczegółowe zestawienie zawartych tranzakcyj z podaniem banku, sumy, kursu i daty.

C. **Obroty na rachunkach zagranicznych loro.**

Ogólna suma wpłat, dokonanych na rachunki: 1) wolne i 2) zablokowane.

Komisja dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 2

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

w sprawie wpłat i wypłat z rachunków zagranicznych loro oraz tranzakcyj arbitrażowych.

Do
Banków Dewizowych.

A. **Rachunki zagraniczne loro.**

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. wymienia przepisy, którym podlegają prowadzone w bankach polskich rachunki osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą (rachunki zagraniczne loro). Rozporządzenie przewiduje dwa rodzaje rachunków zagranicznych: 1) wolne i 2) zablokowane.

Wpłaty na rachunki zagraniczne loro.

1) Wpłaty osób i firm, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, mogą być zapisywane na rachunki zagraniczne wolne za zezwoleniem Komisji Dewizowej. Bank Polski zawiadamia, że Komisja Dewizowa udzieliła bankom dewizowym **generalnego** zezwolenia na kredytowanie rachunków zagranicznych wolnych sumami, nieprzekraczającemi 1.000 złotych od jednego wpłacającego dziennie w tych wypadkach, w których wpłata jest przeznaczona na pokrycie zobowiązania wobec zagranicy również nieprzekraczającego 1.000 złotych z tytułu:

1) zapłaty za przywóz towarów z zagranicy,
2) pokrycia kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu, sprowadzonych z zagranicy towarów i cła.

Kredytowanie rachunków zagranicznych wolnych sumami, przekraczającemi 1000 złotych, oraz z tytułu zaliczek na poczet zobowiązań, przekraczających 1.000 złotych, jak również wszelkiemi wpłatami, bez względu na ich wysokość, przeznaczonemi na inne cele poza wymienionemi wyżej, wymaga **indywidualnego** zezwolenia Komisji Dewizowej.

W myśl paragrafu 6 rozporządzenia Ministra Skarbu, wpłata na rachunek zagraniczny wymaga przedstawienia tych samych dowodów, które są konieczne do wykonania przekazu zagranicę.

Wszystkie sumy, wpłacone do banku dewizowego na rzecz osób i firm zagranicznych bez zachowania powyższych postanowień, należy zapisywać na rachunki **zablokowane.**

2) Przesyłki banknotów złotowych (również srebra i bilonu) z zagranicy mogą być zapisywane na rachunki zagraniczne wolne tylko po uzyskaniu zezwolenia Komisji Dewizowej. W wypadku odmowy Komisji, przesyłki takie pozostają na rachunkach zablokowanych.

3) Sumy, pochodzące z inkasa czeków i weksli nadesłanych z zagranicy, mogą być zapisywane na dobro rachunków zagranicznych wolnych tylko wówczas, gdy na czeku lub wekslu będzie uwidoczniona adnotacja Banku Polskiego, stwierdzająca legalność uprzedniego wysłania tych dokumentów zagranicę.

W okresie przejściowym Komisja Dewizowa wyraziła zgodę na kredytowanie rachunków zagranicznych wolnych:

a) za przysłane z zagranicy do inkasa czeki i weksle, znajdujące się w posiadaniu banków krajowych w dniu ogłoszenia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia r. b.

b) za czeki, otrzymane w ciągu 1 tygodnia, a weksle — w ciągu 3-ch miesięcy po ogłoszeniu rozporządzenia Ministra Skarbu, jeżeli bank dewizowy stwierdził bądź to na podstawie dat, umieszczonych na samym czeku lub wekslu, bądź też na podstawie innych dowodów, że wysyłka z Polski nastąpiła przed dniem ogłoszenia rozporządzenia.

4) Sumy, stawiane do dyspozycji cudzoziemców wzamian za otrzymaną od nich równowartość w walucie zagranicznej (sprzedaż złotego zagranicę), mogą być zapisywane na rachunki zagraniczne wolne. Bank Polski upoważnia niniejszem banki dewizowe do sprzedaży zagranicę wypłat na Polskę, pod warun-

kiem dostarczania Bankowi Polskiemu co 10 dni wykazów zawartych tranzakcyj.

Wypłaty z rachunków zagranicznych loro.

1) W granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku zagranicznym wolnym, są dozwolone wypłaty sum wewnątrz kraju na rzecz osób lub firm, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, oraz przelewy na inne rachunki zagraniczne, prowadzone w tej samej lub innej instytucji. Natomiast wszelkie wypłaty z rachunków zablokowanych mogą nastąpić wyłącznie na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej.

2) Przekazywanie zagranicę sum, znajdujących się na rachunkach zagranicznych loro, wymaga każdorazowego zezwolenia Banku Polskiego.

Bank Polski upoważnia niniejszem banki dewizowe do sprzedaży dewiz cudzoziemcom w ciągu 7 dni od daty ogłoszenia rozporządzenia Ministra Skarbu za równowartość sald na rachunkach zagranicznych loro.

B. **Wpłaty do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie.**

W celu umożliwienia Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego w Warszawie prowadzenia działalności, do której zostało powołane, Komisja Dewizowa udzieliła zezwolenia na dokonywanie przez osoby i firmy, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, wpłat do Towarzystwa i na jego rachunek w bankach dewizowych na rzecz osób i firm, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą.

C. **Tranzakcje arbitrażowe.**

Na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia r. b., Bank Polski upoważnia banki dewizowe do zamiany drogą tranzakcji kupna-sprzedaży na rachunek własny, posiadanych zagranicą zagranicznych środków płatniczych na inne zagraniczne środki płatnicze.

W każdym wypadku, w którym czynność wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej, banki będą składały wnioski o zezwolenie, sporządzone w dwóch egzemplarzach (oryginał i kopja), z których jeden pozostanie w aktach Komisji, a drugi, zaopatrzony w decyzję Komisji, zostanie zwrócony zainteresowanemu Bankowi.

Komisja dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 3

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych oraz przekazywania pieniędzy zagranicę.

Do

Banków Dewizowych.

Uprawnienia do sprzedaży oraz do przekazywania zagranicę środków pieniężnych zagranicznych, posiadają tylko banki dewizowe oraz Oddziały Banku Polskiego na warunkach, ustalonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu oraz przy przestrzeganiu przepisów, wydawanych na ich podstawie przez Komisję Dewizową i Bank Polski.

Każde zapotrzebowanie na zagraniczne środki płatnicze oraz na przekazy przeznaczone dla zagranicy musi być rzeczowo uzasadnione i poparte odpowiedniemi dokumentami.

Sprzedaż na wyjazd zagranicę.

Bankom dewizowym wolno bez zezwolenia Komisji Dewizowej, zgodnie z § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu sprzedawać zagraniczne środki płatnicze **na wyjazd zagranicę** w następujących ilościach:

a) do równowartości zł 500 każdej osobie, legitymującej się osobnym paszportem zagranicznym, lub na jeden paszport zagraniczny. Jeżeli osoba posiada wizę, uprawniającą do wielokrotnego przejścia granicy, wolno jej sprzedać w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość zł 500.

b) osobom wyjeżdżającym na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, do równowartości zł 100 każdorazowo, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość 500 złotych.

c) osobom przekraczającym granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p. sumę, odpowiadającą równowartości zł 50, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość zł 250.

Kwotę sprzedanych na wyjazd zagranicę pieniędzy należy zanotować na dokumentach, na podstawie których sprzedaży dokonano (§ 4 rozp. Min. Skarbu).

Sprzedaż na inne cele.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu, Komisja Dewizowa udzieliła bankom dewizowym zezwolenia na przekazywanie zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych na następujące cele:

1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;

2) pokrycie kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu sprowadzonych z zagranicy towarów i cła, uiszczonego w walucie zagranicznej.

Na cele wymienione wyżej w punktach 1 — 2, bankom dewizowym wolno wykonywać zlecenia do wysokości równowartości zł 1000 w ciągu jednego dnia na zlecenie jednej i tej samej osoby fizycznej lub prawnej. W każdym jednak takim wypadku należy się upewnić, czy całkowite zobowiązanie zagraniczne klienta nie przekracza wyznaczonej normy zł 1.000.

Sprzedaż zagranicznych środków płatniczych oraz przekazywanie pieniędzy zagranicę na kwoty wyższe od podanych lub na cele inne niż podane w powyższych ustępach wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

Składanie wniosków oraz ich uzasadnianie.

Na każde zapotrzebowanie — również na zapotrzebowanie, załatwiane w granicach kompetencji banków dewizowych — musi być złożony odpowiedni wniosek. Do tego celu służą właściwe formularze. Dla zapotrzebowań, wynikłych z tytułu importu towarów, należy używać formularza z nadrukiem „A", natomiast dla zapotrzebowań, wynikłych z innych tytułów służą formularze z nadrukiem „B". Formularze te są do nabycia we wszystkich Oddziałach Banku Polskiego. Przy wydawaniu formularzy będzie pobierana opłata manipulacyjna w wysokości gr 50 od sztuki. W razie zwrotu formularzy zniszczonych, Oddziały Banku Polskiego bonifikować będą pobraną poprzednio opłatę manipulacyjną w całości. Wnioski, które wymagają zezwolenia Komisji Dewizowej, mogą być przesyłane do tej Komisji tylko za pośrednictwem banków dewizowych.

Łącznie z wnioskiem klient winien złożyć w banku dewizowym właściwe **dokumenty,** uzasadniające zapotrzebowanie na zagraniczne środki płatnicze lub na przekaz zagranicę. W razie zgłoszenia zapotrzebowania w związku z wyjazdem zagranicę, klient winien przedstawić paszport lub inny dowód, uprawniający na przekroczenie granicy, jak np. dowód osobisty (Gdańsk), przepustki graniczne, karty cyrkulacyjne i t. p.

W wypadkach przekazywania zagranicę należności z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z **przywozu towaru** z zagranicy, bank dewizowy jest obowiązany odebrać od zleceniodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru W. M. Gdańska, winien być przedłożony jako dowód, wtórnik listu przewozowego, stwierdzający przyjście towaru z powyższego obszaru.

W razie niemożności przedstawienia przez zleceniodawcę w danej chwili poza fakturą dalszych dokumentów, bank dewizowy może przyjąć zlecenie do wykonania tylko po złożeniu przez zleceniodawcę piśmiennego zobowiązania, iż dowody te przedstawi najpóźniej w ciągu 6 tygodni. O ile w przeciągu tego czasu dowody nie będą przedstawione, wówczas bank dewizowy obowiązany jest donieść o tem w przeciągu jednego tygodnia Komisji Dewizowej.

W razie przekazywania zagranicę pieniędzy z tytułu zapłaty **zaliczek na towary,** które mają być sprowadzone z zagranicy, należy odebrać od zleceniodawcy dokumenty, stwierdzające konieczność zapłacenia zaliczki (ofertę zagranicznego sprzedawcy towaru, fakturę, t. zw. pro forma, korespondencję i t. p.). Ponadto bank dewizowy jest obowiązany odebrać od zleceniodawcy piśmienne zobowiązanie przedstawienia najpóźniej do 3-ch miesięcy dowodów, stwierdzających nadejście towarów do kraju. Powyższy termin 3-miesięczny nadejścia towarów do kraju może być przedłużony jedynie za zezwoleniem Komisji Dewizowej.

Przy należnościach z innych tytułów cel przekazu zagranicznego winien być podany możliwie dokładnie. Przy spłacaniu np. **procentów od pożyczek** zagranicznych, należy podać od jakiego kapitału, za jaki czas i w jakiej wysokości odsetki mają być zapłacone.

Podanie o przekaz na **koszty utrzymania** zagranicą musi zawierać cel i termin pobytu oraz okres, na jaki jest przeznaczona suma przekazywana. Koszty pobytu w sanatorjach, opłaty czesnego i t. p. należy udowodnić rachunkami. Jako dokumenty uzasadniające zapotrzebowanie, mogą służyć poświadczenia konsulatów polskich, stwierdzające fakt oraz czas trwania pobytu zagranicą.

Do wniosku o przekazanie **składki ubezpieczeniowej** należy dołączyć polisę towarzystwa ubezpieczeniowego. We wnioskach o przekazanie zagranicę należności za wykonane **usługi i prace,** należy wymienić jakich usług i prac dotyczą oraz przedstawić dowody.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby, oryginalne dowody mogą być przez banki dewizowe z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę przekazanych pieniędzy lub zapisanych na dobro rachunku zagranicznego loro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank dewizowy odpisów tych dokumentów (łącznie z poczynionemi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych przez bank dewizowy. Adnotacje na dokumentach i poświadczeniach banku muszą nosić prawidłowy podpis firmowy.

Dokumenty złożone przez klienta winny być wymienione na wniosku jaknajdokładniej. Zawsze należy podać datę dowodów. Jeżeli z przedstawionych dowodów, w szczególności kwitu urzędu celnego, wynika, że towar nadszedł do kraju przed 1 stycznia 1936 r., należy zażądać dodatkowych dowodów, np. umowy kredytowej lub korespondencji, ustalającej warunki i terminy płatności oraz innych dokumentów, pozwalających stwierdzić, że towar nie został jeszcze zapłacony.

Dokładne wypełnienie wniosku ułatwi pracę zarówno bankom dewizowym i Komisji Dewizowej, a tem samem przyczyni się do sprawnego jego załatwienia.

Złożone przez klientów dokumenty zatrzymują banki dewizowe w swych archiwach. Wnioski natomiast, wymagające zatwierdzenia Komisji Dewizowej, należy wysyłać w dwóch egzemplarzach pod adresem Komisji Dewizowej, Warszawa 20, Bank Polski. Wnioski po-

winny być kolejno numerowane. Decyzję w sprawie załatwienia wniosku należy odnotowywać na odnośnych dowodach.

Komisja dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 4

z dnia 29 kwietnia 1936 r.

w sprawie upoważnienia banków dewizowych do rozpatrywania we własnym zakresie podań o przekazy na koszty utrzymania zagranicą.

Do
Banków Dewizowych.

Bank Polski zawiadamia, że Komisja Dewizowa upoważniła — aż do odwołania — wszystkie banki dewizowe do rozpatrywania we własnym zakresie podań o przekazy na zagranicę na koszty utrzymania osób, przebywających zagranicą na studjach, w sanatorjach i t. p. do wysokości **zł 250.— na osobę** w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego na podstawie przedłożonych dokumentów (rachunków, poświadczeń konsulatów polskich i t. p.) i w myśl przepisów, zawartych w okólniku Nr. 3 z 27 kwietnia b. r.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 5

z dnia 1 maja 1936 r.

w sprawie przekazywania przez banki dewizowe środków płatniczych zagranicę oraz o obowiązkach eksporterów w dziedzinie waluty eksportowej.

Do
Banków Dewizowych.

Niniejszym podaje się do wiadomości następujące zarządzenia Komisji Dewizowej, uchwalone w dniu 1 maja b. r.

I. Na podstawie § 6 Rozp. Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. Komisja Dewizowa udziela wszystkim bankom dewizowym zezwolenia na przekazywanie zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych — po przedstawieniu odpowiednich uzasadniających dokumentów — na następujące cele:

a) na zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy oraz pokrycie kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu, sprowadzonych z zagranicy towarów **do zł 5.000.—** w ciągu jednego dnia na zlecenie jednej i tej samej osoby fizycznej lub prawnej. W każdym takim wypadku należy się upewnić, czy całkowite zobowiązanie zagraniczne klienta nie przekracza ustalonej normy zł 5.000.—;

b) na zapłatę zaliczek w związku z importem towarów **do zł 1.000.—;**

c) na zapłacenie premij asekuracyjnych **do zł 1.000.—.**

II. Do czasu wydania szczegółowych zarządzeń, ustalających obowiązki eksporterów w dziedzinie waluty eksportowej, eksport może i winien być dokonywany na dotychczasowych warunkach. W myśl art. 9 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. zezwala Komisji Dewizowa na udzielanie do tego czasu przez eksporterów kredytów towarowych na terminy, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom danego przedsiębiorstwa lub danej branży. Eksporter winien jedynie — w myśl art. 19 Rozp. Min. Skarbu z 26.IV. 1936 zaofiarować sumy przypadające za sprzedane zagranicą towary do skupu Bankowi Polskiemu lub jednemu z banków dewizowych, natychmiast po ich wpływie.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 6

z dnia 4 maja 1936 r.

w sprawie upoważnienia eksporterów do stawiania do dyspozycji cudzoziemców niektórych środków płatniczych i ich przekazywania.

Do
Banków Dewizowych.

Na podstawie art. 3 i 8 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — firmy krajowe, eksportujące towary zagranicę, do stawiania do dyspozycji cudzoziemców oraz przekazywania zagranice środków płatniczych bez uzyskiwania każdorazowych zezwoleń na następujące cele:

1. pokrywanie zagranicznych kosztów przewozu i magazynowania towarów, łącznie z ich ubezpieczeniem,

2. pokrywanie zagranicznych opłat celnych,

3. pokrywanie prowizji należnej zagranicznym agentom, przedstawicielom, maklerom i t. p.,

4. pokrywanie poborów i kosztów utrzymania przedstawicieli zagranicznych.

Przekazy na powyższe cele mogą być dokonywane z zapasów zagranicznych środków płatniczych, które firma już posiada z eksportu lub uzyska w przyszłości, jednakże tylko wówczas, jeżeli są one związane przyczynowo z eksportem danego przedsiębiorstwa, dokonywanym lub mającym się dokonać w najbliższej przyszłości, i tylko w rozmiarach dotychczas przez dane przedsiębiorstwo stosowanych. Dowody, uzasadniające dokonanie przekazów na wymienione cele, winny być przez przedsiębiorstwo przechowywane.

Waluta eksportowa, pozostająca eksporterowi po potrąceniu przekazów na wymienione

cele, winna być w myśl art. 19 rozp. Min. Skarbu z 26.IV. 1936, zaofiarowana do sprzedaży Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 7

z dnia 6 maja 1936 r.

w sprawie zezwolenia na dokonywanie niektórych wypłat przedstawicielom handlowych firm zagranicznych.

Na podstawie art. 3 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. Komisja Dewizowa zezwala — aż do odwołania — przedstawicielom handlowych firm zagranicznych na dokonywanie następujących czynności:

1) do prowadzenia rachunków swych dotychczasowych zagranicznych zleceniodawców,

2) do inkasowania w kraju należności na rzecz swych dotychczasowych zagranicznych zleceniodawców,

3) do dokonywania w kraju wypłat z polecenia firm zagranicznych na pokrywanie wszelkich kosztów, do których regulowania przedstawiciel jest obowiązany na podstawie umowy z reprezentowaną przez niego firmą zagraniczną.

Z zezwolenia na dokonywanie czynności, wymienionych w punktach 1—3, mogą korzystać tylko ci przedstawiciele zagranicznych firm, którzy zapisani są do katastru w terytorjalnie właściwych izbach przemysłowo-handlowych. Przedstawiciele ci są obowiązani przechowywać wszystkie dokumenty na dowód dokonanych, zezwolonych operacyj.

Dokonywanie przez przedstawicieli handlowych przekazów zagranicę — w granicach salda kredytowego prowadzonego rachunku reprezentowanej firmy — może być uskuteczniane tylko na podstawie ogólnych zasad, t. j. za pośrednictwem banków dewizowych i za przedstawieniem dokumentów, uzasadniających konieczność przekazu.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 8

z dnia 8 maja 1936 r.

w sprawie upoważnienia instytucyj bankowych, nieposiadających uprawnień banków dewizowych, do prowadzenia rachunków cudzoziemców.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości następujące uchwały:

I. **Wyjazdy służbowe urzędników państwowych do obszaru W. M. Gdańska.**

Urzędnikom państwowym, wyjeżdżającym służbowo na terytorjum W. M. Gdańska, zezwala się na jednorazowy wywóz kwoty do wysokości zł 500.— lub jej równowartości w guldenach gdańskich za okazaniem urzędowego pisma, stwierdzającego delegację służbową.

II. **Upoważnienie instytucyj bankowych, nieposiadających uprawnień banków dewizowych, do prowadzenia rachunków cudzoziemców.**

Upoważnia się instytucje bankowe, nieposiadające uprawnień banków dewizowych, do prowadzenia rachunków lorowych złotowych tych cudzoziemców, których rachunki były przez dane banki prowadzone przed dniem 26 kwietnia 1936 r. Prowadzenie tych rachunków podlega tym samym przepisom, jakim podlegają rachunki zagraniczne, prowadzone przez banki dewizowe.

Wnioski o wykonanie przekazu zagranicznego na ciężar tych rachunków mają być składane za pośrednictwem jednego z banków dewizowych.

III. **Upoważnienie banków dewizowych do wykonywania przekazów nadsyłanych z zagranicy.**

Aż do odwołania upoważnia się banki dewizowe do wysyłania pieniędzy zagranicznych dla osób, zamieszkałych w innych krajach, na podstawie otrzymanych z zagranicy dyspozycyj i po wpływie ich równowartości w zagranicznej walucie.

IV. **Rozszerzenie zakresu uskutecznianych przez banki dewizowe przekazów zagranicznych.**

Upoważnia się wszystkie banki dewizowe — aż do odwołania — do rozpatrywania we własnym zakresie podań, dotyczących przekazów zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych do wysokości złotych 100.— na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstw handlowych jak np. opłaty za informacje kredytowe, za wydanie świadectw przez urzędy zagraniczne i t. p.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 9

z dnia 9 maja 1936 r.

w sprawie wypłat rachunków zablokowanych przez Polską Kasę Rządową w Gdańsku.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości następujące uchwały:

I. Należności, zainkasowane przez banki dewizowe, za nadsyłane przez firmy gdańskie kwity celne na wywiezione zboże poza granicę polskiego obszaru celnego (premie eksportowe), mogą być kredytowane na wolnym rachunku zleceniodawcy.

II. Przekazywanie należności na pokrycie kosztów frachtów kolejowych, okretowych, cła, ubezpieczenia, opłat portowych i innych kosz-

tów przeładunkowych i transportu, płatnych na terenie W. M. Gdańska, dokonywane być może — niezależnie od drogi normalnej, przewidzianej w odnośnych przepisach dewizowych— również w następujący sposób:

Klient w Polsce może polecić przekazać kwoty należne z wyżej wymienionych tytułów bezpośrednio na specjalny rachunek zablokowany w Polskiej Kasie Rządowej w Gdańsku. Rachunki te mogą posiadać banki oraz firmy handlowe i spedycyjne, mające siedzibę na terenie W. M. Gdańska. Wypłaty ze specjalnego rachunku zablokowanego będą mogły być przez Polską Kasę Rządową w Gdańsku uskuteczniane bez ograniczenia kwoty po zaakceptowaniu przez tęże Kasę złożonego przez odbiorcę wniosku wraz z odpowiedniemi dokumentami, udawadniającemi cel przekazu.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 10

z dnia 13 maja 1936 r.

w sprawie sprzedaży złota na cele naukowe, lecznicze i inne przez wytapiaczy złota (rafinerów).

Na zasadzie art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi, Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249, Komisja Dewizowa zezwala aż do odwołania:

1) wymienionym w punkcie 9-ym wytapiaczom złota (rafinerom), których lista została ustalona przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, sprzedawać z posiadanych zapasów złoto na cele: naukowe, lecznicze, techniczno-dentystyczne, techniczne i przemysłowe następującym instytucjom i osobom:

a) państwowym i samorządowym instytucjom oraz zakładom naukowym i leczniczym;

b) lekarzom, lekarzom-stomatologom i lekarzom-dentystom, uprawnionym do wykonywania praktyki na podstawie posiadanych zaświadczeń rejestracyjnych, wydanych przez właściwe władze;

c) uprawnionym i samodzielnym technikom dentystycznym, praktykującym na obszarach b. zaborów niemieckiego i austrjackiego, na podstawie posiadanych zaświadczeń rejestracyjnych, wydanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych lub Ministerstwo Opieki Społecznej;

d) osobom trudniącym się zawodowo czynnościami techniczno - dentystycznemi, należącym do jednego z zarejestrowanych przez właściwe władze związków techników dentystycznych (pracowników techniczno - dentystycznych);

e) firmom handlowym, trudniącym się sprzedażą artykułów, przeznaczonych na cele techniczno - dentystyczne (składnicom dentystycznym), posiadającym właściwe świadectwo przemysłowe;

f) osobom, trudniącym się przemysłem złotniczym na terenie b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego na zasadzie zaświadczeń ustalonych i wydawanych przez urzędy probiercze, zaś na terenie b. zaboru niemieckiego — na zasadzie posiadanych właściwych świadectw przemysłowych;

2) wymienionym w punkcie 9-ym wytapiaczom złota (rafinerom) zezwala się również nabywać **używane wyroby** ze złota we wszelkich postaciach, celem przeróbki na złoto na potrzeby, wymienione w punkcie 1) niniejszego Okólnika;

3) osobom wymienionym w punkcie 1), litera f) niniejszego Okólnika zezwala się nabywać **używane wyroby** ze złota we wszelkich postaciach celem przeróbki — z zachowaniem właściwych przepisów probierczych — wyłącznie na potrzeby własnej produkcji;

4) wytapiacze złota (rafinerzy), sprzedający złoto na zasadzie niniejszego Okólnika są obowiązani prowadzić rejestr sprzedawanego złota, zawierający następujące rubryki: a) data sprzedaży, b) imię i nazwisko lub firma i dokładny adres nabywcy, c) podstawa, na zasadzie której sprzedano złoto (zaświadczenie, legitymacja, przez kogo wydane, numer zaświadczenia lub legitymacji oraz właściwe zapotrzebowanie, przewidziane w punkcie 5) niniejszego Okólnika), d) rodzaj, próba i waga brutto złota, e) cena jednostkowa za gram, f) suma ogólna w złotych otrzymana od każdego nabywcy;

5) instytucje i osoby, wymienione w punkcie 1) lit. a—f niniejszego Okólnika, są obowiązane przy zakupie złota w rafinerji złożyć pokwitowanie, zawierające: imię i nazwisko lub firmę nabywcy, dokładny adres, cel zakupu złota, ilość zakupionego złota oraz cenę jednostkową za gram jak i ogólną sumę w złotych zapłaconą rafinerji; pokwitowania oraz rejestr powinny być tak przechowywane, aby każdorazowo były dostępne dla organów kontroli;

6) firmy handlowe, wymienione w punkcie 1) lit. e, trudniące się sprzedażą artykułów na cele techniczno - dentystyczne (składnice dentystyczne), są obowiązane przy sprzedaży złota na cele techniczno - dentystyczne stosować się do postanowień punktu 4) i 5) niniejszego Okólnika;

7) wymienieni w punkcie 9-ym wytapiacze złota (rafinerzy) oraz osoby, wymienione w punkcie 1) lit. f) niniejszego Okólnika, nabywający **używane wyroby** złote, są obowiązani prowadzić rejestr nabytych wyrobów złotych, zawierający następujące rubryki: a) data nabycia, b) imię, nazwisko lub firma i dokładny adres sprzedawcy, c) rodzaj, próba i waga brutto złota, d) suma ogólna w złotych, zapłacona sprzedawcy. Od każdego sprzedawcy **używanych wyrobów** złotych należy żądać pokwitowania, zawierającego wszystkie powyższe dane. Pokwitowania te wraz z rejestrem nabytych wy-

robów złotych winny być tak przechowywane, aby każdorazowo były dostępne dla organów kontroli;

8) Komisji Dewizowej przysługuje prawo odebrania, bez podania powodów, uprawnień, nadanych poszczególnym wytapiaczom złota lub osobom, wymienionym w punkcie 1) lit. f) niniejszego Okólnika;

9) na zasadzie wniosku Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 11 maja 1936 r. L. PA. VII. 3/14, zezwolenia przewidziane w punkcie 1) i 2) niniejszego Okólnika przyznaje się następującym rafinerjom:

w Warszawie: Turczyński, Rapke i S-ka, Focha4; Baron Jakób, Królewska 39; Reingewirtz Chaskiel, Marszałkowska 151; Szrajber Jakób Dawid, Królewska 47;

w Krakowie: Vogler Szymon, Poselska 9; Gingold Henryk, Poselska 18;

we Lwowie: Beer Edward, Chorążczyzny 7; Hendel Józef, Legjonów 25.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYCIĄG Z URZĘDOWEJ CEDUŁY

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 115

dnia 19 maja 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg	90.18	89.75
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,30	5,26
Floreny holenderskie	100 Fl.	359,92	358,20
Franki francuskie	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie	100 Fr.	172,34	171,50
Funty angielskie	1 Ł.	26,52	26,36
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	19,60	19,20
Korony duńskie	100 K.	118,34	117,50
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	133,23	132,25
Korony szwedzkie	100 K.	136,58	135,60
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	36,00	34,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,67	11,50
Marki niemieckie	100 Mk.	139,00	136,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	63,50	62,50
Szylingi austrjackie	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	359,20	359,92	358,48
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	90,00	90,18	89,82
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,67	11,61
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	118,05	118,34	117,76
Londyn	1 Ł.	26,45	26,52	26,38
Madryt	100 Pes.	72,58	72,73	72,43
Medjolan	100 Lir.	—	42,10	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,30 1/2	5,28
Nowy Jork	1 Dol.	5,31 7/8	5,33 1/8	5,30 5/8
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,32	5,33 1/4	5,30 3/4
Oslo	100 K.	132,90	133,23	132,57
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34,94
Praga	100 K.	22,04	22.08	22,00
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,25	136,58	135,92
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	100,00	99,60
Zurych	100 Fr.	172,00	172,34	171,66
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	159,00	154,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota — 5,9241 Zł.